

BELANGRIJK

Deze tekst mag gratis gelezen, gedownload en vermenigvuldigd worden.
Wie deze komedie wil opvoeren dient contact op te nemen met [SABAM](#).

Ave René**Ave René**

Komedie in 2 bedrijven
van Hilda Vleugels
voor 4 dames, 4 heren

Leuk om weten: alle feiten en feitjes over de Romeinen zijn historisch juist.

DECOR

Zaal in historisch museum, afdeling “Het Romeinse Rijk” – Tijdstip: heden

De (*levende*) wassen beelden van: Claudius, Agrippina , Nero (met kleine harp), een Vestaalse maagd (*zie personages*).

De beelden staan op sokkels. Voor de beelden een museumkoord. Voor ieder beeld een infobordje met historische uitleg.

Een inkomdeur links, een uitgangdeur rechts. Boven rechterdeur een bordje waarop “WC” en neerwaartse pijl.

Achter/naast de beelden: Summier Romeins decor: zuilen waarvan 1 lichtgewicht van karton of styropor, drapage van witte doeken waarvan 1 “tweepersoonslaken” door personage zal gebruikt worden).

Aan beide kanten van de Romeinse beelden een Romeins schild.

Midden: 7 zitbankjes voor de museumbezoekers (*losse kubussen met losse kussens*)

Links vooraan: kuipzetel op wieltjes, voor suppoost.

Rechts vooraan: Glazen showkast met (pseudo-)Romeinse attributen. In wand naast showkast een luikje met elektronische beveiliging van showkast (waarvan de suppoost de sleutel heeft)

PERSONAGES

De beelden

CLAUDIUS: Romeins beeld, keizer van Rome. Stottert = aarzelt soms bij een medeklinker; heeft lichte tic met hoofd.

AGRIPPINA: Romeins beeld, keizerin, vrouw van Claudius, dominante First Lady.

NERO: Romeins beeld, aangenomen zoon van Claudius, keizer van Rome.

Komische, verwijfde figuur, met lauwerkrans en kleine harp.

MAXIMA: Romeins beeld, Vestaalse maagd.

BOBBELIX: beeld van ruige Germaan, helm, snor, vlechtjes (*enige gelijkenis met bekende stripfiguur zou mooi zijn*), vrolijke snuiter.

De mensen

RENE: zaalwachter (*suppoost*) in historisch museum

MAGDA: poetsvrouw

ANS: hautaine leerkracht geschiedenis

1° BEDRIJF

(De Romeinse beelden staan op de achtergrond, Magda is op met poetstrolley waarop ook rollen wc-papier. Magda poetst de vitrinekast.)

RENE: *(op met aktetas en krant, groet de beelden¹)* Goedemorgen Maxima, goedemorgen Agrippina, goedemorgen Claudius, goedemorgen Nero.

Taedituri te salutant, zij die zich gaan vervelen groeten u. *(zit in kuipzetel)*

MAGDA: Goedemorgen, René! Goed geslapen?

RENE: Geen oog dicht gedaan.

MAGDA: Doe dan seffens maar een dutje.

RENE: Ik moet wel werken, hè Magda.

MAGDA: *(grinnikt)*

RENE: Ja, ik moet werken! Je moet daar niet mee lachen. Ik zorg voor orde, veiligheid en het behoud van onze historische waarden. Dat is geen lachertje tegenwoordig. De mensen kunnen vreselijk destructief zijn tegenwoordig. Dat hou je niet voor mogelijk! Gisteren nog. Ik kom terug van mijn grote toer, staat er toch ene tegen Claudius te plassen, zeker! *(opent krant)*
(Alle beelden, behalve Claudius, glimlachen)

MAGDA: Tegen wie?

RENE: Tegen mijn favoriete keizer!

MAGDA: Ah, tegen een beeld!

RENE: Ja, tegen een beeld. Veel meer staat hier niet, hè!

MAGDA: Welke is Claudius?

RENE: Komaan, Magda! Je stoft hem elke week af. Kom me niet vertellen dat je de infoplaatjes nog nooit gelezen hebt.

MAGDA: Ik kom hier om te werken, niet om te lezen, zoals jij. En zou je willen zeggen welk beeld het is? Want als er tegen geplast is, moet ik er met zeepsop tegenaan.

(De beelden glimlachen nog breder; Claudius kijkt angstig)

RENE: Daar! Die knappe gast!

(Claudius glimlacht, de andere beelden kijken stoïcijns)

MAGDA: Is dat een knappe? Dat is precies een Jeanette.

¹ Om geen commotie te veroorzaken, geen Hitlergroet, maar gebogen arm en geheven handpalm.

(Claudius' glimlach verdwijnt; de andere beelden glimlachen.)

RENE: Je moet niet altijd op het uiterlijk voortgaan. Claudius ziet er misschien een tikkeltje verwijfd uit, maar hij was wel de beste en eerlijkste keizer van Rome.

MAGDA: *(bekijkt achterkant Claudius)* Oei! Een natte streep van zijn gat tot zijn hielen. *(tot Claudius)* Ja maatje! Volgens mij kan jij een pamber gebruiken.

RENE: Lach er niet mee! Die man heeft in zijn leven genoeg moeten verduren. Hij was verlegen, stotterde en had spastische trekjes.

MAGDA: En die is keizer geworden? Met zo'n handicap?

RENE: Ja, ja. En hij is vier keer getrouwd geweest.

MAGDA: Dat zal wel, als hij zo dodelde. Tegen dat hij met de eerste klaarkwam, lag de tweede al klaar. Hi, hi.

RENE: Een beetje eerbiediger, hè Magda! De Romeinse geschiedenis is voor onze huidige beschaving heel belangrijk geweest.

MAGDA: Ja, maar het liefdesleven van die mannen is toch geen geschiedenis. Dat is Story-praat.

RENE: Voor Claudius was het wel belangrijk. Vooral zijn vierde vrouw daar: zijn nichtje Agrippina.

MAGDA: Niet moeilijk doen, hè. Wie is het nu? Zijn nicht of zijn vrouw?

RENE: Hij was haar nonkel en is met haar getrouwd.

MAGDA: *(verontwaardigde "Ho")* Is dat geen incest? Dat mag toch niet! Of mocht dat toen wel?

RENE: Dat mocht toen ook niet. Daar was de toestemming van de senaat voor nodig. En die heeft hij gekregen.

MAGDA: Natuurlijk! Als je geld hebt, krijg je alles gedaan. Er is sedertdien precies nog niet veel veranderd.

RENE: Het leven was toen nogal wat interessanter dan nu. Allee, zie me hier zitten. Deskundige in de Romeinse geschiedenis en 't enige wat mag doen is de weg wijzen naar de toiletten.

MAGDA: Och arme. Wacht, ik zal zeepsop gaan halen. Dan mag jij het poepeke van jouw geliefde keizer afwassen. Goed?

RENE: Dat is jouw job. Laat mij maar dromen... over die goede, oude, boeiende tijd... met amfitheaters, brood en spelen, orgieën, bacchanalen...

MAGDA: Spelen, orgieën en bacchanalen. Is dat wat je wilt? Maar René toch! Ga met mij eens mee naar Graspop. *(af)*

RENE: (*mijmert*) Suppoost in een museum. 'k Dacht dat ik de hoofdvogel geschoten had; dat ik iedereen zou kunnen vertellen over de prachtige Romeinse tijd. Maar wat ben ik? Een sprekende wegwijzer. Langs daar, madame. Doorlopen voorbij het Germaans dorp, door de Middeleeuwen en dan is het links voor de dames, rechts voor de heren... en doorchassen als je gedaan hebt, asjeblijft.

(*René mompelt nog wat en slaapt. Nero tokkelt op zijn harp en komt van zijn sokkel.*)

AGRIPPINA: Nero! Op je sokkel!

NERO: Niet zagen, hè moe! Als de inspiratie opborrelt, moet een kunstenaar dat geschenk van de muzen met twee handen grijpen. Dan moet hij creëren. En op dit moment blaast Erato zoetgevooisde tonen in mijn oor, voor onze slapende vriend. Luister! (*tokkelt en zingt voor René*) 't Zijn zotten die werken – Jules Kabas) 't Zijn zotten die werken, 't zijn zotten die werken. Ge wordt er niet rijk van, ge wordt er zo 'muug' van... (*enz*)

AGRIPPINA: Claudius, zeg dat hij ophoudt. Ik krijg er hoofdpijn van.

CLAUDIUS: Oh nee, toch weer g.geen hoofdpijn! (*tot Nero*) Je zingt v.vals, mijn z.zoon.

NERO: Ik ben je zoon niet.

CLAUDIUS: (*komt van zijn sokkel*) Wel! 'k Heb je gead.dopteerd.

NERO: Ja. Omdat mijn moeder anders niet met je wou neu.neu.neu....

AGRIPPINA: Nero!

NERO: Neuzen-neuzen. Dat was het!... Kijk niet zo vies. Jij hebt slechte gedachten.

Ik niet! (*tot René*) Och, wat is een mens toch vredig als hij slaapt. (*tokkelt Wiegelied van Mozart, zingt voor René*) Slaap zacht, mijn prinsje, slaap zacht, vogeltjes zongen goe'nacht, alles rondom is verstomd, zelfs niet een mugje dat bromt...

CLAUDIUS: Dàt is een m.mooi liedje!

NERO: Mijn creatie. Had ik dat destijds maar gepatenteerd. 17 eeuwen later is er een zekere Mozart mee gaan lopen. Het smeerlapke! (*tokkelt luidruchtig*)

CLAUDIUS: St! Hij slaapt!

AGRIPPINA: 't Is niet de eerste keer dat hij slaapt tijdens de diensturen. Dat zou bij mij niet gepakt hebben. Hij zou cito presto een andere functie gekregen hebben.

CLAUDIUS: (*grinnikt*) Ja, die van K.kittekat voor de k.krokodillen.

AGRIPPINA: Inderdaad!

NERO: (*terzijde tot Claudius*) Ik snap niet hoe jij het zo lang uitgehouden hebt met die bitch. 't Is wel mijn moeder, maar 't is geen poes om zonder handschoenen aan te pakken.

CLAUDIUS: Een vrouw brengt leven in de b.brouwerij, jongen.

MAXIMA: (*komt van sokkel*) Dat is het! Dat is wat hij nodig heeft!

NERO: Wie? Wat?

MAXIMA: Onze suppoost! Hij verveelt zich te pletter. Hij wil een boeiender leven. En wat is boeiender dan een vrouw?

NERO: Een man.

MAXIMA: Ene zoals jij, zeker? Geef hem houtjes en een vergrootglas en heel de stad staat in de fik.

NERO: Zal 't gaan, Vestaalse Zaag?

MAXIMA: Maagd! Vestaalse Maagd!

NERO: Ja, ja. Dat zeggen ze allemaal.

AGRIPPINA: Maxima! Op je sokkel! Een Vestaalse maagd hoort niet alleen in het gezelschap te zijn van een man.

MAXIMA: Met alle respect, hoogheid. Dertig jaar lang heb ik het vuur voor Vesta brandend gehouden, zonder...

NERO: Zonder neu.. neuzen-neuzen? Je weet niet wat je gemist hebt.

MAXIMA: ... zonder één enkele oneerbare daad. Nu zit mijn dienst er op en ik ben nog steeds van onbesproken gedrag. Maar als madame mijn chaperonne wil zijn, ze is welkom.

AGRIPPINA: Nee, dank u. Ik blijf hier. (*hautain*) Op eenzame hoogte.

NERO: Hi, hi. Moeder Kloek blijft op stok. Kunnen de parasieten niet aan haar poten vreten.

(*Nero maakt gek dansje op de tonen van de Vogeltjesdans; Maxima ergert zich*)

CLAUDIUS: Kom Nero. M.maxima zit nog met een ei.

NERO: Ah ja! Ze wou onze suppoost een boeiende vrouw aan de hand doen. Hoe ga je dat doen, schatteke? Ga jij hem verleiden?

MAXIMA: Wat kan hij met mij aanvangen. Ik ben een beeld, geen opblaaspop. Ik wou alleen dat hij gelukkiger was. Zijn leven is zo saai, zo... versteend.

NERO: En hoe dacht de juffrouw daar iets aan te doen?

MAXIMA: Kijk. We zijn wel beelden, maar voor hem zijn we personen. Hij groet ons iedere morgen; hij praat met ons, hij had met ons willen leven... Als we nu zijn verbeelding eens manipuleren, zodat zijn dienstdag wat boeiender wordt. Hij zorgt al zo lang voor ons. We mogen toch wel eens iets terugdoen?

(Claudius en Nero staren Maxima aan)

NERO: Wij zijn echte beelden, maar in zijn verbeelding... leven we?!

MAXIMA: Zoals in een droom. Hij droomt en fantaseert het, maar wij sturen zijn fantasie. Alleen hij hoort en ziet ons.

CLAUDIUS: Dat lijkt p.plausibel. Maar hoe kunnen wij zijn leven dan b.boeiender maken?

NERO: Met een feestje! Een megagroot bacchanaal!

AGRIPPINA: Yes, yes!

NERO: Met gefrituurde pauwentongetjes, gemarineerde relmuizenworstjes en gefarceerde giraffennekken. Njam, njam! En met poëzie en zang en dans!

(tokkelt)

AGRIPPINA: *(komt van sokkel)* Waar is dat feestje?

(geplaybackt duet van Agrippina en Nero: " Waar is dat feestje, hier is dat feestje." Beiden dansen)

AGRIPPINA: Heerlijk! Nog eens een decadent feestje. Back to the sixties! Yeah!

CLAUDIUS: Nah, in augustus word ik 2022 jaar. Op die leeftijd ben je geen f.fuifbeest meer, hoor.

AGRIPPINA: Ik nog wel!

CLAUDIUS: Ja, maar jij bent v.vijfentw.wintig jaar jonger dan ik.

AGRIPPINA: Ik wil een feestje!

NERO: Ik ook.

MAXIMA: Feesten is plezant, maar na het feest is het uit met de pret.

NERO: Dan feesten we wat langer, hè.

AGRIPPINA: Drie weken aan een stuk. Dat deden we vroeger ook.

MAXIMA: Och, feesten... Dat is zoals als op vakantie gaan. Drie weken plezier en daarna herbegint de sleur. Met een vrouw zou René elke dag plezier hebben.

NERO: Als het geen bitch is.

AGRIPPINA: Een bitch kan ook boeiend zijn, nietwaar Claudius?

CLAUDIUS: *(geveinsd enthousiast)* Absoluut! Dus, een v.rouw of een feestje. Hm. Zijn er n.nog andere m.mogelijkheden om het m.monotone leven van René op te v.vrolijken? *(niemand antwoordt)* Zullen we er eerst eens over b.brainstormen.

NERO, MAXIMA, AGRIPPINA: Akkoord. Ok.

(De "beelden" gaan op de sokkels onbeweeglijk staan denken)

ANS: *(op met aktetas, maakt René wakker)* Excuseer, mijnheer. Zou u me kunnen zeggen waar...

RENE: Langs daar, madame. Doorlopen door het Germaans dorp, door de Middeleeuwen en dan is het links voor de dames, rechts voor de heren.

ANS: Dank u, maar ik wou eigenlijk vragen waar ik de directie kan vinden.

RENE: Euh... Helemaal vooraan aan de ingang. Maar mevrouw de directrice zal er nog niet zijn. Patriciërsvrouwen arriveren gewoonlijk later dan het plebs, zie je.

ANS: Inderdaad, een patriciërsvrouw verlaat pas het huis nadat ze de kleedster en de kapper gepasseerd is. Ik wacht wel aan de ingang. *(wil af)* Wat is jouw positie hier?

RENE: Suppoost.

ANS: Ah! Misschien kan jij me helpen. Ik ben lerares geschiedenis en zou met mijn leerlingen het museum willen bezoeken.

RENE: Een groepsbezoek. Daar houdt onze directrice zich niet mee bezig. Dat kan je best online bestellen.

(Magda op met emmer zeepsop, zet emmer naast Claudius, volgt het gesprek)

ANS: Weet ik wel, maar mijn leerlingen bestuderen momenteel de Oud-Romeinse tijd. En ik had hier graag een aanschouwelijke les gegeven.

RENE: Wat moet ik me daar bij voorstellen?

ANS: In 't kort gezegd: dat wij hier een voormiddag Romeintje komen spelen.

RENE: Spelen?! Toch niet tussen deze historisch waardevolle dingen? Dit is een museum, mevrouw! Geen speelplaats!

ANS: Misschien heb ik het te kort geformuleerd.

RENE: Nee, dat was duidelijk! En ik zal u even kort en duidelijk antwoorden: dat gaat niet door!

ANS: Ok, plebejer. Ik wacht wel aan de ingang tot de patriciërsvrouw er is. Slaapwel!
(af)

MAGDA: Amai, dat was een kordate. *(wast met veel zeepwater -schuim? Zeepbellen?- Claudius' achterwerk, Claudius trekt hierbij grimassen)*

RENE: *(loopt briesend rond)* De astrante Trien! Wat denkt ze wel! Spelen in een museum! In het tabernakel van onze beschaving! Daar zal zij eens een hoop snotneuzen in loslaten! Voor een "aanschouwelijke les". Over mijn lijk! Dat ze haar aanschouwelijke lessen in de klas geeft. Dat dient daar voor. Deze zaal is mijn heiligdom. Ze komt er niet in.

MAGDA: 't Is wel de directrice die daarover beslist, hè René.

RENE: Dat laat ze nooit toe. Zij weet ook wel hoeveel waardevolle dingen hier staan... Amai Magda, je spettert er nogal op los.

MAGDA: Tussen de plooiën van zijn kleed krijg ik het er niet goed uit.

RENE: Dat is geen kleed, dat is een toga. Een schitterend kledingstuk! Wist je dat een toga maar één lap stof was? Een doek van bijna 5 meter lang. Iedere morgen moest een slaaf dat rond zijn meester draperen. Wacht, ik zal het eens voordoen. *(neemt laken van decor)* Help eens even.

(Met Magda's hulp drapeert René het laken tot een toga. Zie bv.

http://www.youtube.com/watch?v=BQYloC_QcWY René geeft waar nodig aanwijzingen: "leg dat over mijn schouder, ga nu achter mij door, geef dat uiteinde aan" enz. Magda blundert af en toe.)

RENE: *(defileert)* Zo zag een Romein er uit.

MAGDA: Maar René, nu ben je net een echte Romein. Pas maar op dat ze jou niet op zo'n sokkel zetten.

RENE: Dat zou een te grote eer zijn.

MAGDA: 'k Stop er mee. Eerst wat laten opdrogen. Als het straks nog geel is, ga ik er nog wel eens over. 'k Moet dringend in de zaal van de Germanen beginnen, anders krijg ik niet gedaan. Ik kom straks nog wel een babbeltje doen. *(af met poetsgerief)*

RENE: Zou ik geen mooie Romein geweest zijn, Claudius? Ik zie me zo al paraderen op het forum Romanum. Statig en elegant. Midden van de gezellige drukte van marktkramers en kunstenaars. (*flaneert*) Of in de zuilengalerij, waar we kennissen ontmoeten. Ave Flavius, goed weertje vandaag, hè?... Ave Julius, tot vanavond op het etentje...

ANS: (*op, merkt René's outfit, groet hem*) Ave René!

RENE: Hoe weet jij hoe ik heet?

ANS: De directrice zei dat ik René moest verzoeken om tot bij haar te komen. Ze wil er de suppoost bij om mijn aanschouwelijke les van volgende week voor te bereiden. En nu ik je zo zie... Een echte Romein als spelleider zou wel leuk zijn.

RENE: Spelleider?

ANS: Heb ik voorgesteld aan de directrice: jij als gids en spelleider.

RENE: Sorry juffrouw, maar jij wordt betaald om les te geven! Ik niet. (*werkt zich onhandig uit de toga*)

ANS: De directrice vond het een geweldig idee. Een prachtig initiatief om musea bij de jeugd toegankelijker te maken. En noem me voortaan maar Ans. Nu we gaan samenwerken mag het informeler. Gaan we?

RENE: (*nog steeds in strijd met de toga*) Ga maar. Ik kom. (*Ans af*) Stuk pretentie! Denkt dat ze iedereen naar haar hand kan zetten. Met heel Rome, maar niet met mij! (*hangt toga weg, tot beelden*) Dames en heren, hij die jullie veiligheid met hand en tand zal verdedigen, groet u. (*af*)

AGRIPPINA: Straffe madame die Ans.

CLAUDIUS: Z.z.ze lijkt op jou.

AGRIPPINA: Wat bedoel je daarmee?

CLAUDIUS: Z.ze heeft iets in haar k.kopje en het m.moet en zàl d.doorgaan.

AGRIPPINA: Ja, ik kreeg ook alles gedaan. Van jou, van de senatoren, van heel Rome... Is die Ans misschien "de" ambiance voor onze René?

NERO: Die teef toch niet!

AGRIPPINA: Ze hebben elkaar pas ontmoet en zijn leven is al boeiender!

NERO: Moeder, dat kreng geeft les. Ben je vergeten hoe onze pedagogen te werk gingen? Met de zweep! Je mocht niet kijken of mikken of "klatsj"! Dat waren beulen! Dat kan je onze René niet aandoen.

CLAUDIUS: Onze leerkrachten hadden g.geen aanzien en v.verdienden niet veel.
Misschien zijn ze g.geëvolueerd?...

NERO: Volgens mij kunnen we hem met een feestje het meeste plezier doen. En daar hebben wij ook nog iets aan. Wat vind jij er van, Maximaatje? Of wil jij hem ook aan die bitch koppelen?

MAXIMA: Een vrouw zou zijn leven echt aangener kunnen maken. Maar ik dacht daarbij niet aan die schooljuffrouw, wel aan de poetsvrouw.

NERO: Yak! Is er niks appetijtelijker in de aanbieding?

MAXIMA: Als ze een beetje opgekalefaterd is, kan ze er nog best mee door.

AGRIPPINA: Wat denk jij Claudius? Een vrouw of een feest?

CLAUDIUS: René droomt van b.brood en spelen, orgieën en bacchanalen. Misschien moeten we m.meer in die richting denken. Hem aan een v.vrouw koppelen lijkt me moeilijker. Daar moeten intriges v.voor uitgedokterd worden.

AGRIPPINA: Oh! Laat dat maar aan mij over. Intriges zijn mijn specialiteit.

NERO: Ai ai ai! Daar komen weer vodden van!

AGRIPPINA: Je weet toch dat ik de dingen geraffineerd kan aanpakken.

CLAUDIUS: Je gaat toch weer niet p.pruitsen met v.vergif en slangen!

AGRIPPINA: Welnee. Koppelen is een verbale kunst, gestoeld op inlevings- en overtuigingsinstinct.

NERO: Een mond vol om te zeggen dat ze weer gaat “konkelfoezen”.

MAXIMA: Koppelen is onschuldig en lukt als bij beiden de vlam inslaat. We kunnen het toch proberen?

CLAUDIUS: Welja, we kunnen het p.proberen.

MAXIMA: Vliegen we er in?

AGRIPPINA, CLAUDIUS, NERO: We vliegen er in!

(De beelden geven elkaar een high-five en gaan op hun sokkel staan.

Muziek: refrein van we will rock you – Queen, waarbij de beelden playbacken en een eenvoudige showdans uitvoeren)

MAGDA: *(op met poetsgerief, incl. emmer met bodempje water of sop, neemt een kijkje achter Claudius)* Ja, ja. Dat komt wel goed.

RENE: *(René op met mapje papier)* Ze had alles op papier staan! Tot in de details. Een businessplan, zei ze. En de directrice vond het geweldig! Ze luisterde niet

eens naar mijn argumenten. “Nee, nee, René, het plan van de juffrouw is schitterend, een eerste stap om ons museum toegankelijker te maken voor de jeugd.” En dan die triomfantelijke blik van dat hautain schepsel. Ik had haar ogen kunnen dicht timmeren.

NERO: Je had er met een linkse direct moeten op koeken.

RENE: *(verbaasd)* Ik had er met een linkse direct moeten op koeken.

NERO: Ze zou dan wat minder praat hebben.

RENE: Ze zou dan wat minder praat hebben.

MAGDA: Dat zou jij nooit doen. Daar ben je te zachtaardig voor.

MAXIMA: *(is René genaderd, met sensuele stem)* Hoor je dat, René? Magda vindt je zachtaardig. Wat vind jij van haar? *(heupwiegend terug naar haar sokkel, René kijkt haar gebiologeerd na)*

MAGDA: Wat scheelt er René? Een spook gezien?

RENE: Last van mijn bloeddruk, denk ik. Ik heb me waarschijnlijk te kwaad gemaakt.

MAGDA: Je trekt het je allemaal te veel aan. Kom, ga zitten. *(leidt René naar bezoekersbankje)* Zal ik een glaasje water halen? Of een klontje suiker? Een koekje?

RENE: *(zit, schudt ‘nee’)*

MAGDA: Wat zou je dan willen?

RENE: Wat ik zou willen?... *(kijkt naar Maxima)*

NERO: *(is René genaderd, zingt of playbackt 1° refrein van “Je veux l’amour van Raymond Van het Groenewoud)* “Je veux l’amour, je veux l’amour, waar ik ga, waar ik sta, voor ik sterf, voor ik verga, je veux l’amour.”

MAGDA: Gaat het, René? Je zit er zo versuft bij. Zou je niet beter wat gaan liggen?

NERO: *(zingt 2° refrein van “Je veux l’amour”)* “Ze worden zot, je veux l’amour, in een kano, op het strand, in de lift, op de tram, op de vloer.”

MAGDA: Ga maar op de bank liggen. Kom.

RENE: *(lacht)* Ben ik zot aan 't worden of is dat een grap?

NERO: “Maar ik wil geen grap, mijnheer; ik wil geen grap, je veux l’amour, ik wil geen geld terug van de telefoniste, ik wil dat ze van me houdt, pour toujours.”

MAGDA : René, jij doet zo raar!

RENE : *(zingt onwezenlijk mee)* Je veux l’amour, je veux l’amour, in die hel, als ik kots in de goot onder 't kwijl, half dood, je veux l’amour.

MAGDA: Man, wat krijg jij ineens? Moet je kotsen? Wacht. *(reikt emmer aan)* Doe het hier in.

RENE: *(negeert Magda, gaat zingend naar Maxima)* Je veux l'amour! Je veux l'amour! *(omhelst Maxima)*

MAXIMA: *(maakt zich los uit de omhelzing)* Ik ben een Vestaalse maagd, schat. Je zult het met iemand anders moeten doen. Probeer het eens met Magda.

RENE: Magda?

MAGDA: Ja?

RENE: *(tot Maxima)* Ik hou van jou!

MAGDA: Wablieft?

RENE: *(tot Maxima)* Ik kom elke dag met plezier naar het werk, omdat ik jou dan weerzie.

MAGDA: Wat zeg jij nu allemaal?

RENE: *(tot Maxima)* Ik heb het nooit durven zeggen, maar jij bent de aantrekkelijkste vrouw van heel dit museum.

MAGDA: *(gecharmeerd)* Maar allee, René!

RENE: Zo mooi, zo sexy.

AGRIPPINA: Maxima is een Vestaalse maagd. Daar moet je afblijven.

MAGDA: Nu weet ik niet wat ik moet zeggen.

NERO: Ons ma is jaloers.

MAXIMA: Magda ziet je graag, René.

RENE: *(verwonderd tot Magda)* Magda?

MAGDA: Ja, René!

CLAUDIUS: 't Is het m.moment om haar te k.kussen, René!

RENE: Ik... Ik denk dat ik nu toch moet...k.k. *(grijpt emmer, brakend af naar toiletten)*

MAGDA: *(gelukzalig mijmerend)* De René. Verliefd op mij... Wie had dat gedacht!

NERO: Ik zou er toch niet op wachten als ik jou was. Een kus van iemand die pas gekotst heeft, smaakt afgrijselijk.

CLAUDIUS: Ja, ga maar een m.muntje halen.

NERO: Of een stukje mastiek (=hars). Dat gebruikten wij ook voor een frisse adem. Heel efficiënt!

CLAUDIUS: Heet dat nu niet k.kauwgom?

NERO: What's in a name?

CLAUDIUS: Ze kan ook w.wachten met kussen tot m.morgen.

MAXIMA: Maar met een pepermuntje kan ze het ijzer smeden als het heet is.

(Magda af zonder poetsgerief)

AGRIPPINA: Kiekens! Wij leven alleen maar in “zijn” fantasie, niet in de hare!

CLAUDIUS: Nee, maar wij zagen wat ze dacht.

AGRIPPINA: Jullie waren abominabel! Was dat koppelen? Jullie vlogen er in als een horde losgelagen gladiatoren. *(tot Nero)* Jouw inbreng was weer heel subtiel, artiest-van-mijn-voeten! *(tot Maxima)* En jij moet zo niet met je gat schudden. Je leidt hem af. Jullie hebben alles mega-geforceerd. Koppelen moet je voorzichtig doen, geraffineerd.

CLAUDIUS: Hoe zou jij het dan d.doen?

AGRIPPINA: Eerst moet je nieuwsgierigheid opwekken. Niets is zo verleidelijk als een mysterieuze vrouw.

NERO: Van dat mens kunnen we moeilijk een mysterieuze Cleopatra maken, hè moeder. Als je zoiets in huis haalt, heb je recht op schadevergoeding.

MAXIMA: Misschien kunnen we haar wat opkalefateren met wat make-up en een bad van ezalinnenmelk?

NERO: Een bad van ezalinnenmelk? Dan moet ze een jaar marineren om de javelgeur er uit te krijgen.

CLAUDIUS: Dan k.komt ze er v.verschrompeld uit.

(Maxima en Nero gaan terzijde staan)

AGRIPPINA: Volgens mij moeten we René aan die Ans koppelen.

CLAUDIUS: Daar is hij k.kwaad op!

AGRIPPINA: Ach, hij creëerde zijn eigen storm en nu is hij kwaad omdat het regent. Dat gaat wel over.

MAXIMA: Ik denk toch dat Magda de ideale partij is. Zij schijnt iets voor hem te voelen. Maar ja, hij moet ook nog willen.

NERO: Dan zal je dat aan mij moeten overlaten, schatje, want als jij er met je wiebelkontje tussen komt, is hij van zijn melk.

AGRIPPINA: *(tot Nero en Maxima)* Zijn jullie nog bij de les?

MAXIMA: Ja, ja!

(Maxima en Nero lopen naar hun sokkel.)

NERO: Wie wordt het nu, Magda of Ans?

AGRIPPINA: Ans!

CLAUDIUS: We kunnen hem ook voor allebei en d. duwtje geven. Dan kan hij kiezen.

(Ans en decorbouwer op)

ANS: Deze mogen allemaal weg.

(Decorbouwer neemt de infoplaatjes weg)

AGRIPPINA: Hé! Laat die tabletten eens staan!

RENE: *(op)* Wat gebeurt hier?

ANS: We doen de infoplaatjes weg. Er komen tablets met touchscreen in de plaats. Dat vinden de kinderen leuker.

(decorbouwer af)

CLAUDIUS: Tablets? Krassen ze nu nog altijd met een stift in wassen plaatjes?

RENE: Die infoplaatjes voldoen perfect. Maar als je het dan toch voor de kinderen leuker wil maken, haal er dan een voorlezer bij. Een Romeinse lector. Dan blijf je tenminste nog in de tijdsgeest.

ANS: Oh maar, die komt er ook! En je raadt nooit wie dat gaat zijn.

NERO: Onze René!

RENE: Nee! Oh nee!

ANS: Komaan René, je bent dolenthousiast over het Romeinse tijdperk. Wie anders dan jij zou de jeugd beter kunnen begeisteren over de grondleggers van onze huidige beschaving?

MAXIME: Slijm, slijm.

NERO: Ja, maar dat werkt. Ga je zien.

RENE: Nee. Ik speel geen komedie.

ANS: Je mag het onderwerp zelf kiezen waarover je het wil hebben. Wat is jouw stokpaardje? De aquaducten, de gladiatoren, de kotskamertjes?

CLAUDIUS: Kotskamertjes?

RENE: De Romeinen hadden geen kotskamertjes.

AGRIPPINA: Natuurlijk niet! Wij waren beschaafd!

RENE: De Romeinen feestten wel overdadig, maar zulke kamers om met de rapte te gaan overgeven en daarna verder te schransen waren er niet. "Vomere" betekent uitspuwen en is destijds foutief vertaald naar "braken". Vomitoria, waarvan lang aangenomen werd dat het kotskamers waren, waren de in- of uitgangen van een theater of een arena.

CLAUDIUS: Juist!

RENE: Wist je dat niet?

ANS: Nee. Maar ik weet nu wel dat jij de ideale lector bent. Niet alleen mijn leerlingen zullen aan je lippen hangen. Ik ook.

MAXIMA: De gatlikster.

NERO: Maar 't werkt, hè?

ANS: Wat is jouw favoriete onderwerp?

RENE: Brood en spelen.

ANS: Schitterend!

RENE: Hoezo schitterend?

ANS: Dat is ook mijn favoriete onderwerp.

RENE: Ja, dat zal wel. Je wilt me er inluizen, hè? Nee, juffrouw. Ik speel niet mee!

CLAUDIUS: Schat, kom er eens g.geraffineerd tussen, want dat gem.melk blijft duren!

AGRIPPINA: Dit is je kans om iedereen te vertellen hoe schitterend de Romeinse tijd was, René. Dat wou je toch graag doen?

ANS: Toe, René.

AGRIPPINA: Zou jij de jeugd van deze eeuw niet willen vertellen over je favoriete keizer en zijn bekwame echtgenote? Claudius en ik zouden het ten zeerste appreciëren.

CLAUDIUS: Doe wat w.water bij de wijn, jongen.

RENE: Ik wil wel vertellen over Claudius en Agrippina.

ANS: O ja! Over de machtsgeile Agrippina...

AGRIPPINA: Zal 't gaan, ja!

ANS: ...en over haar zoon Nero, die Rome in brand stak.

(René denkt na, Ans wacht gespannen)

NERO: Ik heb Rome niet in brand gestoken! Ik was niet thuis! Ik was aan 't optreden in mijn villa in Antium. Ik, de Voice van Rome, zong er voor mijn geliefde.

(Nero playbackt een fragment van "Chérie" van Eddy Wally, Maxima komt voor hem dansen)

AGRIPPINA: *(trekt Maxima bruusk weg)* Op je sokkel, wiebelkont! En jij ook, kreuner! Laat die twee maar even gerust. De zaadjes zijn geplant, ze moeten alleen nog kiemen.

(alle beelden op sokkel – René staat te glimlachen)

ANS: Die glimlach op je gezicht, betekent die dat je niet langer boos bent?

RENE: Nee. Ik laat alleen mijn gezicht even rusten.

ANS: Houden zo, dan leg ik mijn plan verder uit. Als mijn leerlingen binnen komen, sta jij, gekleed als een Romein, onbeweeglijk op een sokkel. Zodat ze denken dat jij een beeld bent.

RENE: Kan ik niet gewoon binnen komen? Ik ben geen goede acteur.

ANS: Je moet niet acteren. Je moet gewoon stilstaan. Zo moeilijk is dat niet.

NERO: Hela! Zo gemakkelijk is dat niet, hoor!

RENE: 't Is al goed. Ik zal hier staan. *(naast Maxima, Maxima en René kijken elkaar lief aan)*

ANS: Nee, nee. We gaan het over Agrippina, Claudius en Nero hebben. Die Vestaalse maagd hebben we niet nodig. Die moet weg. Jij gaat op haar sokkel staan.

MAXIMA: Ik wil niet weg!

RENE: Maxima blijft staan.

ANS: Maar zij heeft niets te maken met het leven van...

RENE: *(onderbreekt)* Luister. Je hebt de infoplaatjes al laten weghalen, je hebt mij al zo ver gekregen dat ik meespeel in jouw komedie. Genoeg is genoeg !

ANS: Ze moet weg.

RENE: Ze blijft staan.

ANS: 't Is mijn les.

RENE: En mijn museum.

NERO: *(tot Agrippina)* Ik denk dat je jouw zaadjes eens moet sproeien.

(Maxima gaat briesend naar de emmer)

ANS: Jouw museum? Dat wil ik dan wel eens even verifiëren bij de directrice. *(wil af)*

MAXIMA: *(neemt emmer, giet inhoud emmer tegen Ans' achterwerk)* Voilà! Die pisbloem is al besproeid. *(duwt emmer in René's handen, terug op sokkel)*

ANS: *(tot René)* Revanche nemen omdat je je zin niet krijgt. Zielig ventje. *(af)*

RENE: *(roept na)* Bitch! *(zielig)* Ik ben de pineut. *(tot beelden)* En jullie zijn intriganten.

CLAUDIUS: Dat zijn we altijd geweest, hè René. Rome is op intriges g.gebouwd.

Nietwaar Agripientje?

RENE: Waarom deed je dat, Maxima?

MAXIMA: Omdat ze mij wil verplaatsen en ik wil niet weg. Ik wil hier blijven... bij jou.

RENE: Maar er is nog niets beslist! Trouwens, de directrice zal me wel gelijk geven.
Romeinse beelden horen in de Romeinse zaal. Voor één voormiddag gaan we hier de boel niet op zijn kop zetten.

MAXIMA: Maar wat als zij wel wint? (*griemt*) Ik wil hier blijven, René. Ik brokkel af als ik hier weg moet. (*weent*)

RENE: Kom Maxima, niet wenen... Mijn God, dat zijn echte tranen! (*troost Maxima*)

NERO: Onze Vestaalse weent! De tranenvaas! De tranenvaas! (*naar vitrinekast*) Ah! Daar staat zoiets. Of nee, 'k zal die grote maar pakken, blèrende maagden zetten meestal hun sluizen nogal ver open.
(*kast blijkt op slot te zijn, Nero blijft proberen*)

AGRIPPINA: Die tranen moet je niet opvangen, Nero. Dat zijn krokodillentranen.

CLAUDIUS: K.krokodillen wenen niet.

RENE: Toch wel. Nadat een krokodil een prooi binnengespeeld heeft, komen er zilte tranen in zijn ogen om het overvloedige zout kwijt te geraken. Krokodillentranen zijn dus geen emotionele tranen.

MAXIMA: (*huiltend*) Mijn tranen zijn wel emotioneel! (*René troost*)

NERO: Momentje! De vaas komt er aan!

MAGDA: (*op*) Ah René! Gaat het al wat beter?

(*Nero rukt met veel show de vitrinekast open - loeiende alarmbel – Magda schrikt, de pepermuntjes vliegen in 't rond - Nero trippelt naar zijn sokkel – Magda raapt pepermuntjes op – René sluit vitrinekast, opent luikje van de elektronische beveiliging, zet alarm af.*)

MAGDA: Is er ingebroken?

RENE: Och, (*kijkt naar Nero*) die antieke dingen leiden soms een eigen leven. (*helpt pepermuntjes oprapen*)

MAGDA: Ja, dat heb je met die elektronische spullen. Hoe is het met jou. Al wat beter?

RENE: Beter?... Euh...Oh ja. Ik heb niet moeten overgeven.

MAGDA: Ah! (*steekt opgelucht pepermuntjes weg*) Kom jij echt graag werken omdat ik er ben?

RENE: Euh... euh... (*merkt plas water*) Oh Magda, ik heb daar water gemorst. Daar!
Zou je dat willen opdweilen, asjeblijft? Ik zou het zelf gedaan hebben, maar ik heb het zo druk gehad.

MAGDA: Druk? Ik heb nog geen kat gezien! (*dweilt*)

RENE: 't Is die Ans. Ze zet hier alles op zijn kop. Nu wil ze onze Vestaalse maagd weer weg, omdat ze niet in het plaatje past.

(*Ans op*)

MAGDA: Ergens heeft ze wel gelijk. Hier staat een hele koninklijke familie. En daar een gewone maagd bij. Dat past toch niet.

ANS: Vestaalse maagden waren niet gewoon. Zij stonden op de maatschappelijke ladder net onder de keizerin. Maar we gaan het in mijn les alleen over Claudius, Agrippina en Nero hebben. Dus, de Vestaalse maagd gaat aan de kant. De directrice is akkoord.

(*decorbouwer op met stevige steekwagen*)

Zet haar maar in de zaal hiernaast, ergens achterin bij de Germanen.

MAXIMA: Nee! Niet bij die barbaren!

CLAUDIUS: Ocharme, tussen al die verk.krachten.

RENE: Dat kan toch niet! Een Vestaalse Maagd tussen die wildemannen! Laat haar staan! Alsjeblieft! Ik smeed je!

ANS: Doe niet zo dramatisch. 't Is maar voor een paar dagen. (*tot decorbouwer die Maxima niet alleen kan heffen*) Wacht, ik kom helpen! (*tot Magda*) Help jij ook even?

MAGDA: Ja maar, dat kan ik niet heffen, hoor.

ANS: René?

MAXIMA: Laat me niet gaan, René!

RENE: Nee. (*keert zich triest af*)

ANS: (*tot Magda*) Kom madame, de kar vast houden, meer moet je niet doen.

MAGDA: 't Is nog juffrouw... voorlopig.

(*Decorbouwer, Ans en Magda zetten Maxima op de steekwagen, binden haar vast met verhuisbanden. René kijkt onthutst toe.*)

NERO: Als een lam wordt zij naar de slachtbank geleid.

AGRIPPINA: Niet overdrijven, hè!

NERO: Ik kan er niet aan doen, maar bij zo'n drama word ik poëtisch.

(declameert terwijl Maxima naar de deur gereden wordt)

Ga naar de Germanen, o maagd

En word je voor een wip gevraagd

Jij geslachtsrijpe griet,

Vergeet dan je schedesponsje niet.

(Zodra de deur naar de Germanen open gaat: geluid van juichende en fluitende Germanen. Nero, Agrippina en Claudius wuiven angstige Maxima na. Ans, Magda, decorbouwer en Maxima af.)

RENE: Ik snap niet dat de directrice zoiets toelaat. En dat voor één stomme les.

CLAUDIUS: Staar je niet b.blind op die les, jongen. Het zal wel m.meevallen.

NERO: Wij maken die les wel plezant.

AGRIPPINA: Of wil je dat we de les boycotten?

NERO: Daar is ze weer met haar louche streken.

RENE: Hoe zou ik dat moeten doen?

AGRIPPINA: Dat is niet zo moeilijk.

NERO: Luister niet naar haar! Je geraakt op het verkeerde pad!

RENE: Ik zou die stoomwals willen tegenhouden, ze op haar bek zien gaan. Wat zou ik daarvan genieten! Jezus!

NERO: Ja zeg, als je over die vent begint, speel ik niet meer mee, hoor.

RENE: Ik wil die les boycotten. Wat moet ik doen?

AGRIPPINA: Zoiets moet je geraffineerd aanpakken. Eerst moet je haar vertrouwen winnen. En dan, op het gepaste moment: tjaka!

RENE: Ik verheug me nu al op die "tjaka!"

AGRIPPINA: Niet te hevig! Een goede intrige vergt een voorspel. Vanaf nu ben je poeslief tegen Ans.

RENE: Waarom?

AGRIPPINA: Omdat een wrokkige wraak weinig voldoening geeft. Een zoete wraak daarentegen... is hemels!

NERO: En daar weet ons ma alles van!

RENE: En wanneer komt dan de "tjaka".

AGRIPPINA: Geduld. Ik inspireer je wel.

CLAUDIUS: Als d.dat maar g.goed komt.

(De beelden gaan naar hun sokkel, de decorbouwer met steekwagen op en langs andere kant af, Magda en Ans op, Magda rolt de verhuislinten op)

RENE: 't Is zo stil daar binnen.

ANS: Is het niet altijd stil in een museum?

MAGDA: Nu je 't zegt, een beetje achtergrondmuziek zou gezelliger zijn. Dat moet je eens vragen aan de directrice, René.

RENE: Iets vragen aan de directrice? Dat laat ik aan juffrouw Ans over.

AGRIPPINA: Lief zijn!

RENE: Zij is daar beter in dan ik.

AGRIPPINA: Nog liever!

RENE: *(onwennig)* Sorry dat ik zo dwars was, juffrouw Ans. Ik heb eens nagedacht en moet toegeven: je hebt goede ideeën. Ik zal meewerken aan je les.

AGRIPPINA: That's the spirit!

ANS: Fijn om horen. Goed, dan mag jij de toespraak maken waarmee je als lector mijn leerlingen verwelkomt.

RENE: Jij had toch alles al voorbereid?

ANS: Het meeste wel, maar nog niet alles.

AGRIPPINA: Je krijgt inspraak! Pak aan!

RENE: Goed, ik zal het doen. Nog iets?

ANS: Wel ja. Ik zoek nog een speciale afsluiter. Een Romeins gebeuren dat ze zich jaren nadien nog zullen herinneren.

(René denkt na)

NERO: Steek de boel in de fik en zeg dat ik het gedaan heb. Dat onthouden ze nog eeuwen!

RENE: Iets memorabel.... Als we nu op het einde eens allemaal samen ons gevoeg doen op een Romeins openbaar toilet. Met z'n allen gezellig naast mekaar. De klusjesman kan zo'n rij bakken nog wel ineensteken.

ANS: *(boos)* Nee, dank je. En laat maar zitten. Ik vind er zelf wel iets op. *(af)*

MAGDA: Dat was geen proper voorstel, hè René. Allemaal samen op het toilet. Kom, zeg!

RENE: Ja en dan? Als de voorstelling gedaan is, gaat toch iedereen naar het toilet. En dan moet ik eens niet wijzen waar de toiletten zijn.

MAGDA: Dat bedoelde de juffrouw niet.

RENE: Och, ik weet wat ze wou. Maar dat schud ik niet ineens uit mijn mouw. Daar moet ik over nadenken.

MAGDA: Allee kom, ik zal helpen denken. Wat vonden de Romeinen in die tijd plezant? Dat zal toen wel anders geweest zijn dan nu.

RENE: Wel nee, in de grond is er weinig veranderd. Ze speelden bijvoorbeeld gezelschapsspelletjes zoals domino, dammen, backgammon.

MAGDA: Wel, laat die kinderen dat dan spelen.

RENE: Gewone gezelschapsspellen voor snotapen die spelletjes spelen op een computer, een Playstation en een X-box? Dat is niet beklijvend genoeg. Dat zijn ze 's anderendaags al vergeten.

MAGDA: Ja, dat is waar. Wat deden de Romeinen nog?

RENE: Ze gingen naar het circus.

MAGDA: Oh! Iets met clowns! Dat gaan die mannekens plezant vinden.

RENE: In een Romeins circus waren geen clowns. Daar werden wagenrennen gehouden. Een spectaculair feest! De Romeinen waren er verzot op. Ik zou er ook verzot op geweest zijn, moest ik toen geleefd hebben. Een racebaan van 700 meter, omgeven door tribunes met een kwart miljoen supporters. Kan je dat voorstellen?

MAGDA: Zoals bij de Formule 1.

RENE: Zoiets, ja. Het moet indrukwekkend geweest zijn. Die menners die fier en onversaagd op hun uitgebouwde wagens stonden, (*spring op kuipzetel*) met doodsverachting in de ogen, klaar om de vijand te trotseren. Als de klaroenen schalden, kwamen de menners met hun gespan uit de stallingen. (*Muziek: Romeinse Mars uit Ben Hur* <http://www.youtube.com/watch?v=Fr8dNK4xBfo>) De massa joelde. Fier en onverschrokken reden ze naar de startlijn, de teugels... (*muziek stopt*) De teugels... Geef dat lint eens, Magda. (*Magda geeft verhuislint*) En kom hier eens staan. Hier, tegen de rugleuning.

MAGDA: Wat ga je doen?

RENE: Mijn paard inspannen. (*maakt verhuislint aan kuipzetel en Magda vast²*)

NERO: Wow! René gaat wagenrennen! Zalig! Pure nostalgie!

² Laat voldoende afstand tussen "paard" en "kar", als de stoel valt moet Magda kunnen blijven rechtstaan. Zorg vooraf voor een veilige verbinding, voorzie zo nodig extra haken aan de stoel.

CLAUDIUS: Dat hij maar v.voorzichtig is. Wagenrennen is gevaarlijk.

NERO: *(tot Agrippina)* In 't jaar 67 heb ik met wagenrennen daar de Olympische Spelen gewonnen. Weet je nog?

AGRIPPINA: *(zucht)* Ja, dat weet ik nog. Je viel met je zatte botten twee keer uit je kar en haalde de eindmeet niet.

NERO: Maar ik heb wel gewonnen.

AGRIPPINA: De scheidsrechters omkopen en je tegenstrevers met de dood bedreigen als ze de keizer niet lieten winnen. Propere winnaar!

NERO: Komaan René! Geef er een lap op!

CLAUDIUS: Wacht! Ik m.moet het startsein nog geven!

RENE: *(stapt op kuipzetel, tot Magda)* En denk er aan, jij bent een vurige, jonge hengst. Een Afrikaanse volbloed. *(Magda trappelt)* Wel niet te hevig starten, anders lig ik al direct op mijn smoel... Je mag wel wat wilder doen. Die paarden waren opgefokt.

(Magda steigert en hinnikt, dan trompetgeschal Ben Hur

<http://www.youtube.com/watch?v=Fr8dNK4xBfo>)

CLAUDIUS: Burgers. Ik, k.keizer Claudius van Rome heet jullie welkom op deze race. Moge N.neptunus de atleten bijstaan en dat de b.beste moge winnen. Laat de race beginnen! *(steekt witte zakdoek omhoog)*

RENE: *(groet)* Heil Caesar!

(Magda vertrekt)

CLAUDIUS: V.valse start!

RENE: Ho! Arum! Achteruit, terug naar start! Je mag pas vertrekken als ik "ju" gezegd heb.

MAGDA: *(duwt met achterwerk kuipzetel terug naar start)* Ja zeg. Ik was opgefokt, hè.

CLAUDIUS: De race begint nu! *(laat zakdoek vallen)*

RENE: Ju!

(muziek: Bonanza theme <http://www.youtube.com/watch?v=JZ7z49weIE0>

Magda steigert, vertrekt, maakt rondjes in een tempo dat voor "het gespan" doenbaar is, Magda doet alsof ze in galop rijdt, de beelden supporteren)

RENE: *(doet alsof hij “zijn paard” met zweep opjut)* Komaan, Magdalius! Spartacus ligt op kop... Sneller, sneller!... Voorzichtig in de bocht, daar gebeuren de meeste accidenten... Ja, komaan!... We halen hem in!... Pas op voor zijn uitgebouwde wielen!... *(enz.)*

(Rene en Magda maken ongeveer vier rondjes, dan Ans op, muziek stopt)

ANS: Wat krijgen we nu?!

(René schrikt, doet kuipstoel omkiepen, springt en valt; Magda “draaft” naar René met stoel in kielzog)

MAGDA: Heb je je pijn gedaan, René?

RENE: Het gaat, het gaat. *(krabbelt recht)*

ANS: Wat moest dat voorstellen?

MAGDA: Wij testten een wagenspel voor jouw eindspel.

ANS: Een wagenspel? In deze kleine ruimte? Dat kan hier niet, dat zie je toch!

RENE: *(maakt Magda los)* Het ging anders goed, tot jij binnenkwam.

ANS: Mijn excuses. En bedankt omdat jullie je voor mijn project inzetten, maar wagenrennen is te uitbundig als afsluiter. Maar breek jullie hoofd er niet over. Ik vind er wel iets op.

MAGDA: Ik vond het anders wel plezant.

ANS: Zou je willen meewerken? Dat zou leuk zijn. Een slavin kan er altijd bij.

RENE: Een slavin wel, maar geen Vestaalse maagd. Ik kan niet volgen.

ANS: Een slavin kan allerhande klusjes opknappen.

RENE: Zoals?

ANS: Iets opdienen: een stuk brood of een tros druiven, voeten wassen, parfumeren... Ik weet het nog niet. Ik moet er nog over nadenken. Vandaag werk ik het scenario uit en morgen – dat kwam ik eigenlijk zeggen – houden we algemene repetitie. Jouw speech is tegen die tijd wel klaar, René?

RENE: Tegen morgen? Waarom niet tegen gisteren?

AGRIPPINA: Keep on smiling, René! Keep on smiling!

RENE: Ok. Ik zal mijn best doen.

ANS: Goed. Ik zorg voor onze kledij. Morgenvroeg zal alles klaar liggen op het bureau van de directrice. Om 10u starten we met de repetitie. Probeer er tegen die tijd allebei Romeins uit te zien, ok?

RENE: *(terzijde)* Jawohl, Frau Feldwebel.

AGRIPPINA: Glimlacheu! "Jazeker, juffrouw Ans."

RENE: Jazeker, juffrouw Ans.

AGRIPPINA: Je mag er op rekenen. Alles zal in orde zijn.

RENE: Je mag er op rekenen. Alles zal in orde zijn.

ANS: Fijn. Tot morgen! *(af)*

MAGDA: *(blij)* Ik mag meedoen!

RENE: Als slavin. Vind je dat zo plezant?

MAGDA: Een poetsvrouw is niet veel meer, hè René.

RENE: Och, ik vind het wel goed dat je mee doet. Heb ik tenminste een medeplichtige als het verkeerd afloopt.

MAGDA: *(verliefd)* Zoals in de liefde. Daarin heb je ook een medeplichtige bij nodig.

RENE: Morgen repetitie. Ze laat er verdomme geen gras over groeien.

MAGDA: 't Is wel een mooie gelegenheid om eens iets samen te doen, hè René?

RENE: Mijn speech! Ik moet mijn speech schrijven! *(neemt balpen uit binnenzak)*
Papier! Waar vind ik hier papier? *(zoekt in aktetas)*

MAGDA: Hier! *(geeft rol wc-papier)* Slavinnen zijn er om hun meester te dienen, nietwaar? Kan ik nog iets voor je doen?

RENE: Ja. Laat me even alleen. Als jij er bent, kan ik niet nadenken.

MAGDA: Hi, hi. Als ik bij jou ben, heb ik dat ook. Ik zal nog maar wat gaan poetsen. Want met die hitsige paardenkoers sta ik ver achter. Ik moet bij de Germanen, de vroege Middeleeuwen en de Bourgondiërs nog gaan kuisen. *(kushandje)*
Tot straks! *(af met poetsgerief naar Germanen)*

NERO: *(roept Magda na)* De groeten aan Maxima! *(tot Agrippina)* Die zal zich wel amuseren tussen al die potente mannen.

AGRIPPINA: Tussen die wildemannen? Volgens mij staat ze te bibberen als een sneeuwmuisje zonder pelsen frakske.

NERO: Komaan, ma! Ze is bijna twintig eeuwen maagd en dan een horde goed geschapen mannen bij de hand. Daar moet ik toch geen tekeningetje van maken, zeker.

(Gefrustreerde René werpt WC-rol naar Nero's kop)

NERO: Wat krijgen we nu? Waarom werp jij een papyrusrol naar mijn kop? Moet ik er toch een tekeningetje van maken?

CLAUDIUS: Nee, Nero! Je moet alleen je bek houden. René wordt misselijk van jouw suggestief gewauwel.

NERO: Oh! Sorry, René. Kop op, man! Misschien zijn die Germanen niet zo potent als ze er uitzien. Misschien hebben ze maar een teeny-weeny wietkerke... Zo'n "cocktail-Zwanneke", waar ze niks mee kunnen kapot doen.

AGRIPPINA: Je bent toch niet verliefd op Maxima!

RENE: Och. Ik erger me aan die lege sokkel. Dat is alles.

NERO: Stoort die lege sokkel? Maar dan doen we daar toch iets aan! *(geeft zijn citer aan René)* Hier! Jij mag me begeleiden.

(Muziek: [always look on the bright side of life](#), tijdens de gesproken tekst doet Nero zijn toga uit, onderaan draagt hij een tutu en wit hemdje. Zodra de muziek begint, tokkelt René op de citer en danst Nero potsierlijke ballet, met de armen als een aura boven het hoofd. In het dansje gebruikt hij de lege sokkel. Claudius en Agrippina klappen/fluiten mee. Dan mist Nero een sprong en valt.)

AGRIPPINA: Jouw balletlessen hebben ook niet veel opgeleverd.

NERO: Ja zeg, hoeveel eeuwen is dat geleden? En René, hoe vond jij mijn opvoering?

RENE: *(geeft citer terug)* Mooi, maar...

NERO: ...je mist Maxima, hè.

RENE: Ja, eigenlijk wel.

NERO: Maar ga dan toch eens kijken! Jij bent de suppoost! Jij mag toch overal komen?

RENE: Dat wel, maar als ik haar daar ergens achterin zie staan, als een lelie op een mesthoop, dan breekt mijn hart.

NERO: Maar jongen toch. Heb je het zo erg te pakken? Allee pa, ga jij eens zien hoe het met onze onbeslagen freule is. .

CLAUDIUS: Ik? W.waarom ik?

NERO: Jij, met majestueuze, keizerlijke verschijning kunt de Germanen imponeren.

CLAUDIUS: Jij was toch ook keizer?

NERO: Ja, maar ik was niet zo goed in buitenlandse zaken, ik was beter in binnenlandse vermaken.

CLAUDIUS: Ok, ik zal eens g.gaan zien. (*Claudius af naar Germanen, laat deur open*) Goedendag, ik ben C.claudius, k.keizer van Rome. Ik k.kom...

(*We horen boe- en ahoe-geroep, Claudius rennend terug op, armen beschermend boven het hoofd. Bijlen en messen (uit speelgoedwinkel) zoeven het podium op.*)

CLAUDIUS: Ze zijn n.nog altijd niet Romeins gezind.

RENE: (*raapt bijlen op*) Daar zou de match Inter Milaan- Bayern München wel eens voor iets kunnen tussen zitten. Hoe was het met Maxima?

CLAUDIUS: Heb ik niet k.kunnen zien! Het regende m.messen en bijlen!

RENE: Ik zal zelf eens gaan kijken. (*met bijlen af naar Germanen, sluit de deur*)

AGRIPPINA: Boys, wij moeten even vergaderen.

CLAUDIUS: Waarover?

AGRIPPINA: Over de boycot van Ans' les.

NERO: Heb je zitten broeden, moeder kloek?

AGRIPPINA: Yep. Ik heb een schitterend plan, waarmee we niet één, maar twee doelen bereiken. Primo: zoete wraak. Secundo: René wordt verliefd.

NERO: Hij is al verliefd. Op Maxima.

AGRIPPINA: Liefde voor een beeld. Pft! Dat gaat wel over zodra een vrouw van vlees en bloed in beeld komt. Maar laten we beginnen met het boycotten van de les. Wat deden wij indertijd het liefst?

NERO: Neuken en feesten.

AGRIPPINA: (*zucht*) En wat nog?

CLAUDIUS: Eten en d.drinken?

AGRIPPINA: Inderdaad, wij lagen graag aan tafel. Het gastronomische buffet van onze kok was het hoogtepunt van de dag.

NERO: Bwa... Eten was wel plezant, maar mijn hoogtepunten waren toch van een andere orde, hoor.

AGRIPPINA: Het water komt me nog altijd in de mond als ik er aan denk.

CLAUDIUS: Dat was allemaal lekker. Maar wat heeft dat met Ans' les te maken?

AGRIPPINA: Wel, zodra juffrouw Ans met haar apotheose begint, serveren Magda en René een typisch Romeins buffet. Vol heerlijkheden. Slakken vetgemest met melk, gehaktballetjes van stekeloesters, kraanvogel met raapjes... De kinderen beginnen te vreten. Et voilà, Ans' plannetjes zijn geboycot en René is de held.

CLAUDIUS: Schitterend p.plan!

NERO: Ja? En waar halen ze dat eten?

AGRIPPINA: We laten René de ingrediënten meebrengen en de nacht voor de aanschouwelijke les maken wij een feestbuffet klaar.

CLAUDIUS en NERO: Wij?

AGRIPPINA: Wie anders?

CLAUDIUS: Ik kan niet koken.

NERO: Ik ook niet. En ik zie hier geen beeld van onze chef-kok.

(René op, laat deur open)

AGRIPPINA: We praten straks verder.

NERO: En? Is ze nog intact?

RENE: Ja, ja.

CLAUDIUS: Hebben die m.macho's haar gerust gelaten?

RENE: Ja, ja.

AGRIPPINA: Geen haar op haar hoofd gekrenkt?

RENE: *(gebaart: "min of meer", gaat op stoel zitten, kijkt toe)*

MAXIMA: *(op met blonde pruik)* Hallo!

NERO: *(fluit bewonderend)*

MAXIMA: Hoe vinden jullie mijn kapsel?

CLAUDIUS: M.mooi!

AGRIPPINA: Is dat echt haar?

MAXIMA: Ja. Gekregen van de Germaanse dames.

AGRIPPINA: Gekregen?! Weet je wat ik voor een paar blonde mèches betaald heb?

En dan bedoel ik niet die met duivenstront gebleekte rommel, maar echt Germaans haar? 50 gouden munten! En jij krijgt zo'n hele pruik? Wat heb je dààr moeten voor doen.

MAXIMA: Niet veel... gewoon... verliefd worden.

NERO: Mijn zwarte slavinetje, die verliefd was op mij, is daar pertang niet blond van geworden.

MAXIMA: Ik heb het als welkomstgeschenk gekregen van de zussen en nichtjes van mijn aanstaande.

CLAUDIUS: A.aanstaande?

MAXIMA: Mag ik jullie voorstellen, mijn verloofde: Bobbelix.

(tromgeroffel)

BOBBELIX: *(op)* Yo de mannen!

AGRIPPINA: Wat smijten ze nu binnen!

CLAUDIUS: Is d.dat jouw v.verloofde?

NERO: Een rosse papzak in pastelkleurtjes. Hoe marginaal!

BOBBELIX: Ik kom de tijdgenoten van mijn schattebolleke eens een goeiedag zeggen. *(tot Maxima)* En is dat nu de koninklijke familie?

MAXIMA: De keizerlijke familie, schat. Mag ik je voorstellen: dit is Claudius de eerste, Keizer van Rome.

BOBBELIX: *(schudt Claudius' hand heftig)* Ha, het groot stamhoofd! Aangename kennismaking! Alles kits, maatje? Niet te veel trammelant in 't land? Jij bent wel een straffe kadee, zeg! Zo'n groot keizerrijk besturen! Dat moet gene kattenpis geweest zijn.

CLAUDIUS: D.dat was ook n.niet.

BOBBELIX: In mijn tijd schoot daar wel niet veel van over. Maar daar moet je van wakker liggen. 't Is allemaal goed gekomen. Is dat jouw madame?

CLAUDIUS: J.ja, dat is mijn m.madame.

BOBBELIX: Ferm mokkel ! Aangenaam, madame. *(stevige handdruk)*

AGRIPPINA: *(hautain)* Ik ben keizerin Julia Agrippina de Jongere. En over het aangename van onze kennismaking laat ik me niet uit. *(tot Maxima)* Jouw aanstaande stinkt naar knoflook en rotte vis.

MAXIMA: Maar 't is wel een lieverd.

BOBBELIX: Ja, een ruwe bolster met een zacht pitje. Je kent dat wel, hè madame.

NERO: En ene met een groot bakkes. *(tot René)* Is dat ene van de Antwerpse³ nederzetting?

BOBBELIX: Hoe weet jij dat?

NERO: Ik vermoedde het alleen maar.

³ Plaatsnaam aanpassen aan het dialect dat Bobbelix spreekt.

BOBBELIX: Ja, ik kom van Antwerpen. Een klein dorpje aan het Schijn⁴. Drie man en een paardenkop. Maar heel gezellig. En wie ben jij?

NERO: Ik ben keizer Nero Claudius Caesar Augustus Germanicus.

BOBBELIX: Amai, dat is een mondvol.

NERO: Ik was keizer van Rome van het jaar 54 tot het jaar 68.

BOBBELIX: Och ja! Ben jij niet die flauwe plezante die Rome in de fik gestoken heeft om er een liedje te kunnen van maken?

NERO: Daar gaan we weer. Nee, dat was ik niet! Je moet niet alles geloven wat de geschiedschrijvers geschreven hebben! Dat waren opruiers, volksmenners, riooljournalisten.

CLAUDIUS: D.dat is waar. S.sommige haalden alles uit zijn c.context, uit eigenb.belang.

BOBBELIX: Dat kan zijn, maar waar rook is, is meestal vuur, eh manneke.

NERO: *(tot René)* Moet die stinkerd niet naar huis?

RENE: Ja, ja. Hij moet terug. En jij ook, Maxima. Het is tijd om af te ronden.

MAXIMA: Kom schat, we moeten gaan.

BOBBELIX: Ok schatje. Mensen, ik vond het heel plezant om eens visite te zijn bij de high society van Rome. Als je tijd hebt, spring bij ons ook maar eens binnen, hè. Ik heb nog een paar goede flessen staan, uit de tijd dat ik in het leger was.

NERO: Was jij in 't leger? Welk leger?

BOBBELIX: Het Germaans leger, hè maat! Bij de dapperen die de Romeinen verslagen hebben.

NERO: En jij durft hier zo maar binnen komen? Bij de leiders van het volk dat jij uitgeroeid hebt!

BOBBELIX: Ho! Dimmen eh maat! Ik was een pacifist avant la lettre, hoor! Dat kunnen ze van jou niet zeggen, hè. Ik stond in 't leger helemaal van achter, met niets dan een mes, een drietand en een houten lepel. En daar heb ik niemand mee pijn gedaan.

NERO: Een mes, een drietand en een houten lepel. *(sarcastisch lachje)* Wat een belachelijk, primitieve wapens. En daar verslaan ze de Romeinen mee. Niet te geloven!

BOBBELIX: Hey! Wij hadden ook ijzeren zwaarden, schilden, helmen en stormrammen, hoor. Net zoals jullie. Maar ik had dat niet... Ik was de kok.

⁴ Vervangen door naam van waterloop in de buurt van gekozen plaats.

AGRIPPINA: De kok?!

MAXIMA: Ja. En hij kan goed koken. Dat zie je wel aan zijn tonnetje. Vooral zijn kippensoep is keilekker.

NERO: (*laatdunkend*) Pft! Zo'n kieken dat uitgewrongen is in heet water. Dat vreet ik niet.

BOBBELIX: 'k Zal voor jou eens een kieken uitwringen, hoor maatje. Je zal dan wel anders piepen.

AGRIPPINA: O maar ik wil wel eens proeven van jouw kippenconsommé.

BOBBELIX: Awel madame, ik ga voor jou direct een kommetje halen, zie.

RENE: Nee! Je moet weg, Bobbelix! Er kan volk binnenkomen!

AGRIPPINA: Weet je wat? Kom vannacht terug, met een kommetje soep. En jij ook Maxima. En breng die flessen wijn van onder de oorlog ook maar mee. Dan kunnen wij gezellig kennismaken.

RENE: Oh nee! Toch geen orgie in mijn zaal.

MAXIMA: Jij bent ineens zo vriendelijk. Ik had anders de indruk dat je hem niet erg mocht.

AGRIPPINA: Bwa, 't is best een toffe gast. Alleen... zou je hem eens kunnen wassen? (*wuift geur weg*) Hij ruikt nogal ranzig.

MAXIMA: Och, dat zal zijn haar zijn. De Germanen smeren hun haar in met boter om het model te houden.

AGRIPPINA: Boter? Wat is dat?

BOBBELIX: Dat is een zalf van koemelk, madame. Een gel, extra strong. Als we dat op ons haar smeren, moeten wij onze staartjes maar een keer in de maand vlechten. Maar ja, na een tijdje begint dat wel een beetje te ruiken.

NERO: Een beetje te ruiken? 't Is begot een wandelende stinkzwam! René, voer die beschimmelde af, asjeblijft. En laat hier een draaiend plafond installeren, zoals in mijn paleis, waaruit bloemblaadjes en parfums als een weldadige nevel neerdalen. Ik kan niet tegen stank. Ik word daar mottig van.

CLAUDIUS: Hé! Een d.draaiend plafond met b.bloemblaadjes en parfum. Is dat geen g.goed gedacht voor de apotheose v.van juffrouw Ans?

NERO: Ja! Dat zou de max zijn! Eh René?

RENE: Hier komt geen draaiend plafond, geen parfum en geen bloemblaadjes! Alles blijft hier zoals het is: ordelijk en netjes. En nu ieder naar zijn voetstuk! Komaan! 't Is genoeg geweest!

(René leidt Maxima en Bobbelix af, naar de zaal van de Germanen; Agrippina en Claudius schreiden naar hun sokkel)

NERO: Ik heb geen goesting om weer uren op dat schavot te gaan staan.

AGRIPPINA: Komaan. 't Is maar voor een paar uurtjes en dan feesten we.

NERO: Pft, met die stinkerd en z'n blonde kwezel. Dat is geen vooruitzicht om vrolijk van te worden.

AGRIPPINA: Als je nu braaf op je sokkel gaat staan en straks lief bent tegen de gasten, zorg ik er voor dat er tijdens de apotheose bloemblaadjes neerdwarrelen.

NERO: *(opgetogen)* Rozenblaadjes?

AGRIPPINA: Rozenblaadjes.

NERO: Yes, yes!

(Muziek: James Last/Rosen aus dem Suden

<https://www.youtube.com/watch?v=4elvh16VfKM>, Nero tokkelt op harpje en walst naar zijn sokkel; Agrippina en Claudius wiegen mee en nodigen klappend op het ritme het publiek uit om mee te klappen.)

EINDE 1° BEDRIJF

2° BEDRIJF

(De klusjesman staat op een ladder en frutselt aan het plafond. Komt van de ladder, dan af met ladder via zaal van de Germanen. Als die deur opengaat horen we feestmuziek. Alle beelden in uitbundige stemming, polonaise dansend, op uit Germaanse zaal.⁵ Bobbelix en Nero, goed beschonken, met wijnfles in de hand. Ze zingen een feestlied. Bv.: "En we gaan nog niet naar huis, bijlange niet". Na enkele rondjes...)

BOBBELIX: *(tot Claudius)* Nog een slokje, stamhoofd?

CLAUDIUS: Nee dank je, ik m.moet straks nog op m.mijn sokkel kunnen staan.

AGRIPPINA: Straks? Seffens zeker. Het is al licht.

NERO: Komaan, we pakken er nog ene. Ga nog eens een fles halen, Bobbelix. De mijne is leeg.

BOBBELIX: Er staan nog twee flessen. Allee, als ik niet dubbel gezien heb. Maar alleen witte. De rode is op.

NERO: Dat maakt niet uit. Ik ben toch kleurenblind.

MAXIMA: Als jullie de laatste flessen nog kraken, gaat het opvallen dat er bij de Bourgondiërs geen volle flessen meer staan. En dan komt onze René in de problemen.

BOBBELIX: Tut, tut. Verbroederen moet je doen tot het vat leeg is, nietwaar Neroke.
(slaat arm om Nero)

NERO: Wijn is de bloem in het knoopsgat van de beschaving. Maar jullie waren niet echt beschaafd, hè manneke?

BOBBELIX: Och, jong. Beschaving... dat is alleen maar wat schmink.

NERO: Dat is waar. En als het regent, zie je daar niks meer van.

BOBBELIX: En als het heel hard regent, zijn de varkens proper en de mensen smerig.

NERO: Potverdekke, man! Als wij zat zijn kunnen wij nogal filosoferen, hè. *(zingt)*
"Drink, drink, Brüderlein drink". Wie had ooit gedacht, dat ik met jou zou verbroederen. Een Germaan, verdomme!

AGRIPPINA: Welke nationaliteit hij ook heeft, met een kok moet je altijd overeenkomen.

⁵ Kunnen ook opkomen vanuit de zaal.

NERO: Daar zie! Ons moeder zal ook eens iets zeggen. Bobbelix joh, met die madame moet je oppassen. Die zit met streken. Eet geen paddenstoelen die zij klaargemaakt heeft, of van jouw dikke nek schiet alleen je strot nog over. Kom, we gaan nog een fles halen.

BOBBELIX: Allee ja, nog een. Het moest maar zo goed niet zijn.

CLAUDIUS: Zou je niet b.beter ophouden? Hoev.veel flessen zijn er al gekraakt?

NERO: Euh... Is het nu een V met drie i's er achter of een X met een i er voor? Ja zeg, tellen met Romeinse cijfers is niet gemakkelijk, hoor.

CLAUDIUS: Dan is het wel t.tijd om t.te stoppen, d.denk je niet?

NERO: Daar zie, den ouwe zal ook eens iets zeggen! Vake, als je op jouw leeftijd had kunnen kiezen tussen Parkinson of Alzheimer. Wat zou je dan pakken?*(Claudius schudt meewarig het hoofd)* Awel, ik zou voor Parkinson kiezen. *(beeft overdreven)* want ik mors liever een half glas wijn dan dat ik niet meer zou weten waar ik de fles gezet heb. *(lacht uitbundig)*

AGRIPPINA: Kom jongens, stop er nu maar mee. Jullie hebben al genoeg bloed in je alcohol.

MAXIMA: Agrippina heeft gelijk, schat. Stop jij ook maar.

BOBBELIX: Schatteke, als ik wijn gedronken heb, ben ik een andere mens. En die andere heeft altijd dorst. Weet je wat? Ga mee. Dan kunnen die oude knarren gaan slapen.

MAXIMA: Wel ja, waarom niet. Ok, ik ga mee.

NERO: Onderuit Bourgondiërs! De beschaving waggelt op zijn grondvesten. Hier komen de drie musketiers.... *(twijfelt)* Waren die niet met vier?... Zeg Bobbelix, is er in jouw nederzetting geen jong poppeke in de aanbidding? Of een jong gastje, dat mag ook. Ik ben bi...

AGRIPPINA: Nero!

NERO: bi...biologisch geagiteerd. Dat is toch mooi gezegd, eh make?

AGRIPPINA: Jij bent onverbeterlijk.

NERO: Ik weet het. Maar ik amuseer me. En wij gaan ons nog amuseren... Kom, op naar de Bourgondiërs. *(muziek: refrein van reisje naar de Rijn of ander drinklied lo vivat, Ein zwei saufen, Nero, Bobbelix en Maxima zingen mee, leutig af)*

CLAUDIUS: B.blij dat ze de deur uit zijn. Zo feesten en d.drinken is niks meer voor mij.

AGRIPPINA: We hebben maar 1 nachtje doorgedaan. Vroeger feestten we soms 100 dagen aan een stuk.

CLAUDIUS: Dat was v.vroeger!

AGRIPPINA: Jij begint hoe langer hoe meer als een oude zak te klinken? Allee, ga op je verhoog staan en doe je ogen maar toe.

CLAUDIUS: K.kom jij niet slapen?

AGRIPPINA: Ik moet nog even nadenken. We hebben nu wel een kok, maar nog geen menu.

CLAUDIUS: De keuken is jouw z.zaak, hè meisje.

AGRIPPINA: Ja, ja. Slaap maar.

(Claudius slaapt, Agrippina denkt. Muzikaal intermezzo)

RENE: *(op, gekleed als Romein, verdiept in notaboek, groet zonder opkijken)* Ave allemaal.

CLAUDIUS : *(slaperig)* Ave René.

AGRIPPINA: Ave René! Je ziet er goed uit!

RENE: Ik ben nochtans een wrak. Tot een kot in de nacht heb ik aan mijn toespraak gewerkt en het trekt nog op niets. Ik heb weet niet hoe ik met kinderen of jeugd moet omgaan. Wat moet ik zeggen als ze binnen komen? "Dag allemaal" of "hi!" of "savakkes" *(jeugdtaal, "afgeleid van "ça va?")*? Ik had het nooit mogen aannemen. Dat wordt een flop.

AGRIPPINA: Begin zoals Cicero en Seneca. Zij zeiden gewoon: ave populus, gegroet volk. En laat de kinderen jou groeten met: ave René. Dan heb je meteen interactie.

RENE: Dat is een goed idee! Ik wist dat ik vroeger moest komen, ik wist dat ik hier inspiratie zou opdoen. Tiens, waar is Nero?

AGRIPPINA: Die is... even weg. Ik zal hem roepen. *(opent deur, roept)* Neroke! René is er!

CLAUDIUS: Ik d.denk niet dat hij je zal k.kunnen inspireren.

AGRIPPINA: Och, leg je nota's maar weg, René, en praat uit de losse pols. Je weet zo veel over het glorieuze Romeinse Rijk. En als je komt vast te zitten, souffleer ik wel.

RENE: Om het voor kinderen wat bevattelijk te maken, heb ik vergelijkingen gemaakt met het "brood en spelen" van toen en nu.

CLAUDIUS: Wordt het v.volk van de 21ste eeuw nog altijd z.zoet gehouden met
b.brood en spelen?

RENE: In zekere zin wel, ja.

CLAUDIUS: Na t.tweeduizend jaar? Nog altijd?

RENE: Ja, maar onze "brood en spelen" zijn nu menselijker. Allee... toch een beetje.
Er wordt nu geen strijd meer geleverd op leven en dood.

AGRIPPINA: Dan is dat toch niet spannend?

RENE: Als het om winnen of verliezen gaat, is het altijd spannend. Niemand verliest
graag.

CLAUDIUS: M.maar als er g.geen levens van afhangen, w.wordt er dan niet
gef.fraudeerd?

RENE: O jawel. Corruptie is van alle tijden. Wij hebben ook nog altijd senatoren,
volksvertegenwoordigers, belastingcontroleurs, notabelen... En die zijn ook
niet allemaal zuiver op de graat. De mensheid is er nog geen haar op
gebeterd.

MAXIMA: *(op)* We zijn in de Middeleeuwen een bakske met een wiel gaan lenen,
anders kregen we hem niet tot hier.

(Bobbelix op met kruiwagen, waarin ladderzatte, lallende Nero)

NERO: *(bralt)* Klotedragers! Schud niet zo ! Aah! Mijn botten!

BOBBELIX: Terminus! Allemaal uitstappen! *(kiept Nero op de grond)*

RENE: Voorzichtig! Seffens is hij kapot!

AGRIPPINA: Zo vervoer je toch geen keizer!

MAXIMA: Sorry, maar we moesten iets verzinnen. Hij kan niet meer op zijn benen
staan. Hij is te zat.

RENE: Zat?

CLAUDIUS: Och, m.met hem hebben we al m.meer onwaardige toestanden
meegemaakt.

NERO: *(probeert recht te krabbelen)* Dat is waar, vake. Maar ik kwam wel altijd op
mijn pootjes terecht. *(valt neer)* Alleen vandaag niet.

RENE: Dit is niet het moment om zat te zijn. Komaan Nero! Je moet op je sokkel!

NERO: Ik geraak daar niet. Laat me maar even liggen. Ik heb vaak. *(slaapt, sabbelt
op duim)*

RENE: Nee! Je moet op je voetstuk! *(tot Maxima en Bobbelix)* En jullie moeten weg! En die kruiwagen ook! Vooruit! Alles en iedereen op z'n plaats! *(Maxima af met kruiwagen)* Nero sta op! *(Nero doet teken: dimmen)* Oh komaan, Nero! Seffens komen Magda en Ans en wat een soep is dat hier!

BOBBELIX: Niet panikeren, Reneeke. Dat komt allemaal in orde. 'k Zal dat eens rap arrangeren, zie. *(doet broeksriem uit)*

AGRIPPINA: Je gaat hem toch geen pijn doen!

BOBBELIX: Hooguit zijn laurierblaadjes wat verkreukelen.

AGRIPPINA: Zijn lauwerkrans! Maar dat is het teken van zijn keizerlijke waardigheid! Dat raak je niet zomaar aan! Dat is heilig! Claudius, zeg iets! Doe iets!

CLAUDIUS: Och, hij is al wel v.vaker met een k.aduuk kroontje thuis gekomen.

BOBBELIX: Kom maat, we zullen jou eens leren lopen. Draai eens om. *(rolt Nero op de buik, snoert broeksriem rond Nero's middel)*

NERO: Niet kietelen. Hi, hi. Daar kan ik niet tegen. Hi, hi, hi. Je kietelt!

RENE: Haast je, Bobbelix! Ik sta stijf van de zenuwen.

BOBBELIX: Voilà, hij is ingesnoerd. *(snokt met de broeksriem zodat Nero op handen en voeten komt te staan)* Kom woef, we gaan wandelen.

NERO: Ben ik een hond?

BOBBELIX: Daar lijkt het op, ja.

NERO: Een reu of een teef?

BOBBELIX: Een reu.

NERO: Ah! *(heft been op tegen René die verschrikt achteruit springt, dan voldaan)* Oh, dat deed deugd!

BOBBELIX: En nu: "nestoe". *(leidt Nero naar voetstuk)*

NERO: O ja, een dutje doen.

BOBBELIX: Nee, wakker blijven! Jij bent een waakhond.

NERO: Een waakhond? Ik heb in mijn leven veel toneel gespeeld, maar een waakhond, dat heb ik nog niet gedaan.

BOBBELIX: Dat is gemakkelijk. Je staat op je achterste poten, kijkt uit je doppen en blaft als er iets niet pluis is. Kom, hier is jouw kot. *(helpt Nero op voetstuk)* Voilà zie, René! De heilige familie staat weer op zijn plaats. Al wat geruster nu?

RENE: Niet echt. Maar toch bedankt.

BOBBELIX: Allee, dan zal ik gaan soep maken voor de familie. En 't vrouwke wat verwennen. Toedeloe! *(schuddekoft)* Toch raar volk, die Romeinen. *(af)*

NERO: *(jankt luid en zielig)*

AGRIPPINA: Wat krijgen we nu?

CLAUDIUS: Hij ziet zijn b.baasje niet graag v.vertrekken.

NERO: *(zingt smachtend en dronken op de wijze van "Jungen, komm bald wieder" van Freddy Quinn)* Woef waf, woef waf waf woef, waf waf woef, waf waf.... enz.

(Magda, mooi gemaquilleerd, op in witte tunica met daarover een paarse toga. Ze showt haar kledij. Nero grolt en wiebelt/waggelt aldoor, als hij dreigt te vallen houden Agrippina en Claudius hem tegen.)

MAGDA: Ben ik geen mooie Romeinse?

AGRIPPINA: Paars! Zij draagt paars! Wie denkt ze wel dat ze is! Alleen wij, keizerlijke hoogheden, mogen paars dragen!

RENE: Je ziet er schitterend uit, maar ik denk niet dat jij dit kleed moest aandoen. Lag er niks anders voor jou?

MAGDA: Ja, een witte bloemzak met uitgeknipte hals- en armsgaten en een onnozel riempje. Dat doe ik niet aan. Daar toon ik te dik mee.

RENE: Je zal dat toch moeten aandoen, vrees ik. Een slavin kon zich geen paars kleed permitteren. Paars was in die tijd de duurste kleurstof.

NERO: Peperduur!

RENE: Paars werd gemaakt van een vloeistof uit de klieren van purperslakken.

MAGDA: Amai, slakkenklieren uitnijpen, dat moet een geduldwerk geweest zijn.

RENE: En om één kledingstuk te verven hadden ze veel kleurstof nodig.

NERO: Yep! 10.000 geperste slakkenkliertjes voor een frakske!

MAGDA: Daarom was dat zo duur!

RENE: Inderdaad. En daarom kon alleen de keizerlijke familie zich paars permitteren. Ga maar gauw dat ander kleed aandoen.

MAGDA: Voor wie is dit kleed dan?

RENE: Voor hare majesteit de schooljuffrouw, zeker.

MAGDA: Ah! Zij mag mooi voor de dag komen, maar ik niet!

RENE: Mooi is relatief. Het gaat er om wat je uitstraalt.

MAGDA: En wat straalt een slavin zoal uit?

NERO: Seks en erotiek!

AGRIPPINA: Nero!

NERO: *(dreigend tot Agrippina)* Grrrwoef!

RENE: Een slavin straalt meestal onderdanigheid uit. En begin daar al maar mee door dat ander kleedje aan te trekken.

MAGDA: Moet ik naar de pijpen dansen van die schooljuffrouw?

RENE: Om te beginnen wel.

MAGDA: Om te beginnen? Komt er dan een slavenopstand?

RENE: *(lachje)* Misschien wel.

MAGDA: Oh! Mijn knappe Spartacus komt me uit de slavernij verlossen! Dat zie ik helemaal zitten! *(vluchtig kusje)* Ik zal die bloemzak eens rap gaan aantrekken. *(af)*

AGRIPPINA: Slavenopstand! Waar haalt ze het! Wij waren goed voor onze slaven!

CLAUDIUS: Spartacus aanv. voeren in dit p.project is t.trouwens een historische d.dwaling, René. De opstand v.van Spartacus was m.meer dan 100 jaar v.voor onze tijd.

AGRIPPINA: En hij kan het weten, want voor hij keizer werd, was hij geschiedschrijver.

CLAUDIUS: Ik heb lang k.kunnen schrijven. Ik ben p.pas op mijn eenenvijftigste k.keizer geworden.

NERO: *(waggelend)* Ik was begot maar 17 jaar, toen ik van ons moe keizer moest worden. Dat was te rap, moe! Veel te rap!

(Nero stuikt van sokkel; Claudius en Agrippina snellen ter hulp.)

RENE: *(zucht)* Nu dat weer! Sta op Nero!

NERO: Ah! Oh! Ik kan niet.

AGRIPPINA: Heb je je pijn gedaan? Ben je gewond? Iets gebroken? *(inspecteert Nero)*

NERO: Ah! Oh! Aaah!

CLAUDIUS: Oh nee! Hij heeft een s.snee in zijn gat!

NERO: *(droog)* Daar ben ik mee geboren, hè pa.

AGRIPPINA: Waar doet het pijn? Hier? Hier?

NERO: Aaaaah!

AGRIPPINA: Zijn been!. Zijn been is gebroken! Hij moet naar het hospitaal.

RENE: 't Is niet waar! Daar hebben we nu geen tijd voor!

AGRIPPINA: Als jij straks een keizer Nero op die sokkel wilt, zal je hem nu naar het hospitaal moeten voeren.

NERO: Ja, want op een been kan je niet staan. Allee, geef ze er allemaal nog ene!

RENE: En naar welk hospitaal moet ik hem voeren?

AGRIPPINA: Naar het militair hospitaal, natuurlijk! We hadden geen andere.

CLAUDIUS: Onze gewonde soldaten w.werden goed v.verzorgd. Onze m.militaire hospitalen waren hygiënisch, goed v.verlucht, steriele ap.paratuur...

AGRIPPINA: En er waren goeie dokters.

NERO: Heel goeie dokters! Die lieten niemand creperen, want die hadden allemaal de eed afgelegd van Hip... Hip...Hip... hoera!

CLAUDIUS: Hij b.bedoelt dat ze de eed v.van Hip.Hip.Hippocrates aflegden.

RENE: Kenden jullie Hippocrates?

CLAUDIUS: Niet p.persoonlijk natuurlijk. Die m.mens was al 500 jaar dood. M.maar hij was wel de g.grondlegger van onze g.geneeskunde.

AGRIPPINA: Zijn pijnstillende wilgenbastextracten waren wereldberoemd.

RENE: Wilgenbast? Daar worden onze aspirientjes van gemaakt!

CLAUDIUS: De b.beschaving is nog j.jong.

NERO: Zeg, kletsers! Moet ik hier nog lang blijven liggen?

MAXIMA: *(gluurt binnen, tot Bobbelix off set)* Nee, 't is nog niet bezig. Kom maar!
(Maxima en Bobbelix op met 4 kommen soep)

BOBBELIX: Dingelingeling! Hier is de soepboer! Wat lig jij daar te doen, joh? Daar is je plaats! Allee, nestoe! Of je krijgt geen brokken.

NERO: *(jankt zielig)*

BOBBELIX: Ja zeg, als je zo zielig doet... daar kan mijn peperkoekenhartje niet tegen. *(zet soep voor)* Hier, kiekensoep met schapenballetjes. Daar word je nuchter van *(Nero wil niet eten)*... en potent! *(Nero slabbert gretig)* Jij ook een kommetje, René?

RENE: Ik zie het niet meer zitten. Alles loopt in 't honderd. Nero valt met zijn zatte botten van zijn sokkel, breekt zijn poot en kan niet meer recht staan. En jullie komen hier doodleuk soep uitdelen, alsof het hier een braderij is. De repetitie

gaat beginnen!... Ik geef het op. Ik ga naar het toilet en kom er de eerste uren niet af.

AGRIPPINA: Dat is vaandelvlucht!

CLAUDIUS: Dat is d.desertie!

MAXIMA: Wij zijn zo weg, hoor!

RENE: En dan? Hoe verklaar ik een Nero die ligt te slabberen in plaats van statig op zijn voetstuk te staan. Nee, ik heb er genoeg van. Ik ben weg.

BOBBELIX: *(grijpt René bij kraag)* Ho, vriendje! Je moet zo rap niet opgeven! 't Is door vol te houden dat de slak in de ark van Noach geraakt is. Ga maar braaf zitten. Den Bobbelix zal dat hier eens oplossen zie. *(tot Maxima)* Haal die draagstoel eens terug, schatje. Snel!

(Maxima af)

AGRIPPINA: Wat ga je doen?

BOBBELIX: Jouw zoon laten oplappen.

AGRIPPINA: Maar dat krijg je nooit op tijd gedaan!

BOBBELIX: Wat is "op tijd", madame. Het uur van jullie zonnewijzers was ook maar een scheet in een netje, hè. Zo juist waren die niet. Kom, help me maar een beetje.

AGRIPPINA: Ik laat me door jou niet commanderen!

CLAUDIUS: Tegen een k.kok moet je toch v.vriendelijk zijn, Grippientje? Ik z.zal helpen. Wat m.moet ik doen?

BOBBELIX: Als jij hem recht houdt, kan ik zijn tabbaard uit doen.

NERO: Ga je me uitkleden! Hi, hi. Niet verschieten van mijn maten, hè.

AGRIPPINA: Ah nee! Geen obsceniteiten! En vooral geen brutale poten aan het lijf van mijn zoon!

BOBBELIX: Ik wil alleen zijn bovenlaken. De rest mag hij aanhouden. En ik zal 't voorzichtig doen, hoor. Moeder kloek! *(tot Nero)* Kom maat, we gaan strippen!

(Muziek: You can leave your hat on – Joe Cocker. Bobbelix doet behoedzaam Nero's toga uit; Nero, op één been, playbackt en beweegt sensueel. Korte show, dan Maxima op met kruiwagen.)

BOBBELIX: Ah, de taxi is er. Kom, krolse keizer, stap maar in.

RENE: Nee! Hij mag niet weg! Hij moet daar staan! Ans en Magda kunnen elk ogenblik binnenkomen!

BOBBELIX: Ja maar, René! Als jij zo bang blijft van de meisjes, geraak je nooit aan een lief, hoor.

NERO: *(tokkelt en zingt Meisjes – Raymond Van Het Groenewoud)* Meisjes! Ze maken ons kapot, mijnheer! Ze maken ons zo zot, mijnheer! Mmmm meisjes...

BOBBELIX: Zou je eens niet instappen, crooner? *(Maxima rijdt naar Nero)* De taximeter loopt, hoor.

(Nero stapt moeizaam in, Maxima helpt)

RENE: Hadden jullie taximeters?

CLAUDIUS: Jazeker. Ze werkten op het p.principe van k.karrewielomwentelingen. Als de k.kar reed, vielen steentjes in een b.bakje. Na de rit w.werden de steentjes geteld en de p.prijs bepaald.

BOBBELIX: Nog zo dom niet, die Romeinen, hè. *(tot Nero)* Kom, geef dat tokkelding maar aan mij. *(neemt harp)* Zonder bagage reist comfortabeler. *(tot Maxima)* Je mag hem afvoeren.

MAXIMA: Waar moet ik hem afzetten?

BOBBELIX: In de zaal van de Renaissance. De Vesalius zal hem wel op oplappen. Maar wacht! *(neemt Nero's lauwerkrans)* Dat heb ik nu altijd al eens willen passen, zie. *(zet lauwerkrans op)*

(Nero en Maxima af, Magda op. Bobbelix haast zich naar sokkel, slaat toga om zich heen, fungeert als Nero. Agrippina en Claudius fatsoeneren Bobbelix.)

MAGDA: Ik moest van haar mijn make-up afwassen. Slavinnen dragen geen make-up, zei ze. Maar zij is wel opgemaakt. En geen beetje!

RENE: Tja, ze zal willen schitteren voor haar leerlingen, zeker?

MAGDA: Of voor jou. Ze had het voortdurend over jou. René zal dat wel goed doen, René is daar de perfecte man voor, René weet veel over de Romeinse geschiedenis, René dit, René dat. Ik denk dat ze verliefd is op jou.

RENE: Kan me niet schelen. Ik moet dat mens niet.

MAGDA: Jij wil mij, hè? Ik wil jou ook. *(kust René hartstochtelijk)*

BOBBELIX: Hela! Gaat dat daar zo'n beetje? *(René schrikt)* Vrijen op het werk mag niet, hoor!

MAGDA: Ik zie je graag.

ANS: *(hoofs op als keizerin, met tablet en grote plastic tas)* Ave René.

BOBBELIX: *(fluit bewonderend)* Wat een mokkel!

ANS: *(zet plastic tas weg)* Ben je klaar voor de repetitie?

RENE: ... Nee.

AGRIPPINA: Ja!

RENE: Ik bedoel: ja.

MAGDA: Wij zijn er allebei klaar voor, nietwaar René?

ANS: Jou heb ik niets gevraagd. Ga maar opzij staan. We zullen je wel roepen als we je nodig hebben. *(Magda gehoorzaamt met tegenzin)* Zullen we beginnen met jouw speech, René?

RENE: Het zal wel moeten, zeker?

ANS: Als ik met mijn leerlingen binnenkom, sta jij op je voetstuk. Zodra we allemaal binnen zijn, spreek je ons toe. Doe maar. Ik luister.
(René gaat naar voetstuk)

BOBBELIX: *(zingt)* Allee René, allee René, allee, allee!

CLAUDIUS: *(zingt mee)* Allee René, allee René, allee, allee!

AGRIPPINA: Stilte! Hij moet zich kunnen concentreren. En ik ook, want ik moet souffleren.

RENE: Ave populus. Welkom in Rome. We zijn in de eerste eeuw na Christus, Ik ben Renatus, de lector van dienst. Ik... euh...

AGRIPPINA: Ik heet jullie hartelijk welkom.

RENE: Ik heet jullie hartelijk welkom.... Dat heb ik al gezegd.

AGRIPPINA: Ik laat jullie kennismaken met het glorieuze Rome

RENE: Ik laat jullie kennismaken met het glorieuze Rome

AGRIPPINA: van keizerin Agrippina, keizer Claudius en keizer Nero.

RENE: van keizerin Agrippina, keizer Claudius en keizer Nero.

AGRIPPINA: Zij leefden in de eerste eeuw.

RENE: Zij leefden in de eerste eeuw.... Dat heb ik ook al gezegd.

ANS: Je hebt je speech niet voorbereid?

AGRIPPINA: Nee, ik wou eerst weten wat jij over Agrippina gaat zeggen.

RENE: Nee, ik wil wou eerst weten wat jij over de beelden gaat zeggen. 't Zou stom zijn als we allebei hetzelfde vertellen, hè.

ANS: Dat is waar. Goed, dan zullen we eerst mijn teksten beluisteren. Kom, we zetten ons op de bank.

BOBBELIX: Hola! Niet te dicht en handjes thuis houden, hè!

AGRIPPINA: Goed meewerken, hè René! Eerst haar vertrouwen winnen en daarna... tjaka!

ANS: Ik heb de tekst op mijn tablet ingesproken. Morgen zet ik het nog over op de andere tablets. Zullen we beginnen met Agrippina?

AGRIPPINA: Graag.

(Ans start de tablet, Magda gaat ook naast René zitten)

CLAUDIUS: En nu maar hopen d.dat ze lieve dingen v.vertelt over mijn vrouw. Anders g.gaat het kot hier te k.klein zijn.

BOBBELIX: Ho! Hij zit tussen twee grieten! Hé pasja, gaat dat zoal?

AGRIPPINA: Sst! Ze gaat over mij vertellen.

ANS: En start!

STEM IPAD: Je staat voor het beeld van Agrippina. Ze was de echtgenote van keizer Claudius en de moeder van keizer Nero. Ze was een mooie vrouw, overal geprezen om haar schoonheid. Maar, ze was ook de grootste bitch uit de Romeinse geschiedenis.

AGRIPPINA: Wablieft!

STEM IPAD: Ze was meedogenloos, ambitieus, gewelddadig, dominant en manipulatief.

AGRIPPINA: Dat is niet waar!

STEM IPAD: Om haar zoon op de keizerlijke troon te krijgen, vermoordde ze haar echtgenoot. De eerste moordpoging met giftige paddenstoelen mislukte. Claudius had op dat moment buikloop en daardoor bleef het gif niet in zijn darmen.

AGRIPPINA: *(overschreeuwt tablet)* Zwijg! Zwijg! Doe dat mens zwijgen!

STEM IPAD: De tweede poging, waarbij de lijfarts een giftige veer in Claudius' keelgat stak – om te kunnen braken...

(René zet de tablet af; Ans kijkt hem verbaasd aan.)

BOBBELIX: Heb je dat gezien, Claude? Hij drukte op een knopje en die vrouw zweeg! Wat een vooruitgang!

ANS: Waarom zet je dat af?

RENE: Je schildert Agrippina af als een slechte vrouw. En dat was ze niet.

AGRIPPINA: Ik was te goed! Te goed!

ANS: Zo staat het nochtans in de geschiedenisboeken.

RENE: Die voortgaan op wat mannen geschreven hebben in een tijd waarin vrouwen ondergeschikt waren. De huidige historici geven een genuanceerder beeld.

ANS: Oh ja?

AGRIPPINA: Ik heb verdomme altijd mijn man bijgestaan, hem geholpen.

RENE: Agrippina was intelligent. Ze hielp Claudius regeren. Ze gaf hem advies. Dat stond allemaal op de informatieplaatjes die jij hebt laten weghalen.

AGRIPPINA: Ik liet de jaknikkers in de senaat ophoepelen. Daarom maakten ze me zwart.

ANS: Jij zou willen dat ik de plaatjes terugzet, hè?

RENE: Dat lijkt me het beste, ja.

MAGDA: Kom, we gaan ze terughalen.

ANS: Excuseer, maar ik beslis daar over. Het is mijn les!

AGRIPPINA: Maar mijn reputatie!

RENE: De leerlingen zouden toch moeten geïnformeerd worden over het modern historisch onderzoek, niet?

ANS: Natuurlijk. Maar...

RENE: Dan zal je jouw tekst opnieuw moeten inspreken, of de plaatjes terugzetten.

ANS: Daar heb ik vijf uur aan gewerkt! En wat in mijn tekst staat, is grotendeels juist. Agrippina ging wel degelijk over lijken.

AGRIPPINA: Gij godverdomse teef! (*grijpt Romeinse zuil*)

ANS: En ze heeft wel degelijk haar man vermoord.

(Agrippina slaat met zuil op Ans' kop. Ans geeft geen kik, omdat de beelden alleen in René's verbeelding leven.)

ANS: Maar goed, we zullen de plaatjes terugzetten. Waar staan ze?

RENE: In de kelder.

MAGDA: 'k Zal helpen dragen.

(Ans, René en Magda af)

CLAUDIUS: Kwam jouw "tjaka" niet wat te vroeg?

AGRIPPINA: Wat denkt die trees wel! Ik laat mijn naam niet door het slijk sleuren! En zeker niet door zo'n bokkige huppeltrut.

CLAUDIUS: Wil je haar n.nog altijd aan René k.koppelen?

BOBBELIX: Die twee koppelen? Maar mannekens toch! Die slaan mekaar de kop in voor ze het eerste jong gemaakt hebben. Dat is geen vrouw voor René.

CLAUDIUS: *(tot Agrippina)* Zie je wel! Ik heb het g.gezegd, hè.

AGRIPPINA: Och, trek jullie plan. Ik bemoei me er niet meer mee. Als hij een vrouw wil, dat hij er zelf een zoekt.

BOBBELIX: Wil René een vrouw?

CLAUDIUS: Hij w.wil alleen maar een b.boeiender leven. En M.maxima zei dat een v.vrouw zijn leven b.boeiender kan maken.

BOBBELIX: Daar heeft ze groot gelijk in!

CLAUDIUS: Toen stelde ze voor om René een b.beetje te manipuleren door in zijn v.verbeelding te gaan leven.

BOBBELIX: Wij leven dus in zijn verbeelding?... Alleen in 'zijn' verbeelding?

CLAUDIUS: Ja, ja. Voor de anderen staan w.wij roerloos op onze sokkel.

BOBBELIX: Daarom kikte die juffrouw niet toen Pina een zuil op haar kop sodemieterde. Maar, als de anderen ons niet zien, waarom moesten wij ons dan uitsloven om op tijd weg te zijn?

CLAUDIUS: Omdat René ons z.zag.

BOBBELIX: Maar dat ik hier sta als een verwijfde keizer, dat zie geen kat?

CLAUDIUS: A.alleen René.

BOBBELIX: Ah zo! *(opent deur van Germanen, roept)* Schat! Ga die zatlap eens terug halen! Hij zal nu wel geplakt zijn!

MAXIMA: *(off set)* Ok!

BOBBELIX: Zeg maar, als René weg is, leven wij dan ook nog?

CLAUDIUS: Ja. Maar dat weet René niet.

BOBBELIX: Ok, dan zullen we zijn leven straks eens wat boeiender maken. *(doet Nero's toga uit)*
(Maxima en Nero op)

MAXIMA: Kijk! Hij is helemaal hersteld!

AGRIPPINA : Nero, mijn zoon! Ik heb je gemist! Was de operatie pijnlijk?

NERO: Nee. Een beetje warme was ertussen, wat bijplamuren en 't was gefikst. En hoe is het hier geweest?

AGRIPPINA: Vreselijk! *(snikt)*

NERO: Oei! Heeft den Bobbelix gezongen?

CLAUDIUS: Juffrouw Ans heeft jouw m.moeder tot in het d.diepste van haar vezels b.beledigd. En toen k.kwam haar "tjaka" te v.vroeg.

NERO: *(gespeeld)* Arm mamaatje. En aan je vezels ben je zo gevoelig. *(streelt Agrippina)* Ach, alles komt wel in orde. Vertrouw maar op mij.

AGRIPPINA: *(grient)* Ja, mijn jongen. Ik geloof in jou. *(naar sokkel)*

BOBBELIX: *(tot Maxima)* Ik weet intussen hoe de vork hier aan de steel zit, lieveke. Ik zal je daarbij helpen.

MAXIMA: Dank je schat. Ik geloof in jou. *(naar sokkel)*

NERO: *(ongeloof)* Mijn moeder gelooft in mij?

BOBBELIX: Ze gelooft in mij!

(Nero en Bobbelix playbacken pathetisch, broederlijk de armen om mekaars schouders: "Zij gelooft in mij" van André Hazes. Agrippina, Maxima en Claudius, op respectievelijke sokkels, wiegen zachtjes mee.)

NERO en BOBBELIX: Want zij gelooft in mij, zij ziet toekomst in ons allebei,
 zij vraagt nooit maak je voor mij eens vrij,
 want ze weet, dit gaat voorbij,
 Ik schrijf mijn eigen lied tot dat iemand mij ontdekt en ziet,
 dat een ieder van mijn songs geniet, ze vertrouwt op mij,
 ze gelooft in mij.

NERO: *(hoest)* Amai, die laatste hoge do met kopstem was er te veel aan.

BOBBELIX: Dat komt er van als je in je ondergoed blijft rondlopen. Hier doe je toga maar terug aan. *(geeft toga, lauwerkrans en harp)* Je mag weer de goddelijke keizer zijn. Ik ben liever de menselijke Germaan.

NERO: *(kleedt zich aan)* Ik zeg het niet graag, maar ik zal je missen.

BOBBELIX : Ho maar ik ben nog niet weg, hoor!

NERO: Als René terugkomt, moet jij weg zijn.

BOBBELIX: Ik blijf! En Maxima ook!

MAXIMA: Mag ik blijven?

AGRIPPINA: Nee. Jij bent afgevoerd.

BOBBELIX: Haar beeld is afgevoerd! Maar zij kan zijn waar ze wil. Niemand ziet het. Zij blijft hier. Bij mij.

NERO: *(tot Bobbelix)* Pst! *(loodst Bobbelix terzijde)* René is verliefd op Maxima.

BOBBELIX: *(lacht)* Die jongen heeft smaak, maar geen schijn van kans. Maxima houdt van mij. Nietwaar, schat? Daarbij, we gaan René toch aan een vrouw van vlees en bloed koppelen, hè?

MAXIMA: Dat is toch de bedoeling, ja.

AGRIPPINA: Maar niet aan dat stuk venijn!

CLAUDIUS: Nee. D.die heeft in haar rapen ge.ge... zijn gevoeg gedaan.

BOBBELIX: Wie schiet er dan nog over?

NERO: De kuisvrouw.

MAXIMA: Dat is een lieve vrouw.

BOBBELIX: Dan gaan we volle bak voor de kuisvrouw. Komaan Romeinse intriganten! Vanaf nu ambiance in de keet! En niet te houderig, hè. Er mag wat Schwung in komen.

NERO: Schwung? Daar moet je voor bij mij zijn!

(Nero zet feestlied in – bv. “Anton aus Tirol” van Oetzi - Maxima en Bobbelix dansen. Volop ambiance. Dan Rene, Magda en Ans op, zetten de naamplaatjes terug. Van hier af lopen de beelden naar believen rond.)

BOBBELIX: Ha René! Je hebt zo'n schoon volk bij!

(René doet teken: “weg wezen!”)

NERO: Wie is die knappe paarse madame?

(René doet teken: “op je plaats!”)

BOBBELIX: Och, zij zien ons niet. Kijk maar. *(Gaat gekke bekken trekken voor Ans.)*

ANS: Zullen we dan nu aan het gedeelte beginnen waarin de leerlingen ingeschakeld worden?

RENE: Komt daar jouw keizerlijk personage in voor?

ANS: Ach ja! Ik had me nog niet voorgesteld. Ik ben keizerin Poppeae, de tweede vrouw van Nero.

AGRIPPINA: *(misprijzend)* Die hoer!

NERO: Poppeae! Mijn poppeke! *(omhelst stokstijve Ans)*

ANS: Zo is de keizerlijke familie compleet, hè?

NERO: Van deze blijf je af, eh René. Die is van mij.

MAGDA: En wat mag ik doen?

NERO: Jij mag René vastpakken.

MAXIMA: Wat is hij weer subtiel.

ANS: Zullen we dan nu beginnen met het showgedeelte? Na de informatieve introductie, zou ik mijn leerlingen in het Romeinse leven willen onderdompelen.

NERO: Joepie! Naar de thermen! We mogen in bad!

MAGDA: En wat mag ik doen?

ANS: Zeur niet zo! Slavinnen blijven aan de kant staan tot ze geroepen worden.

BOBBELIX: Hela! Een beetje vriendelijker tegen dat meisje, hè!

AGRIPPINA: Als Poppeae is ze geslaagd. Dat was ook zo'n canaille.

ANS: Waarom kijk je zo? Wat ik zei is toch waar?

RENE: Ja, maar de Romeinen behandelden hun huisslaven wel met meer respect.

CLAUDIUS: Slaven mochten niet wreed b.behandeld worden. Dat was b.bij wet vastgelegd: Lex P.petronia!

ANS: Ok. Mijn excuses. Kunnen we dan nu doorgaan met de repetitie? Na het inleidend gedeelte schakelen we over naar ons favoriete onderwerp: brood en spelen. Om te beginnen voeren wij een Romeins blijspel op. *(tot Magda)* En jij speelt ook mee. *(haalt maskers uit plastic tas)*

NERO: Oh! Mag ik ook meedoen?

MAGDA: Ik heb nog nooit toneel gespeeld.

RENE: Ik ook niet.

CLAUDIUS: Dat k.komt wel, als je g.getrouwd bent.

MAXIMA: Wij zullen wel helpen.

ANS: Het is niet moeilijk. Romeins toneel wordt met maskers⁶ gespeeld. Ik heb er drie gemaakt: die van de held is voor jou *(René)*, de mondige slavin is voor jou *(Magda)* en ik ben de onsympathieke keizerin.

BOBBELIX: Dat kan ze zo spelen. Daar moet ze geen masker voor opzetten.

MAGDA: Dus we zetten dat masker op onze kop. En dan?

ANS: Dan zeggen jullie je tekst en maakt daar heel grote bewegingen bij. Ik zal het eens voordoen.

RENE: Welke tekst?

⁶ Romeinse toneelmaskers hadden een grote open mond en een theatrale expressive: boos, spottend, lachend, enz.

ANS: Ik had een toneeltekstje geschreven. Een parodie op een tv-sitcom. Want daar kunnen we de komedies van het oude Rome best mee vergelijken. Maar ik heb hem niet bij. Vergeten.

(Kakofonie van teleurgestelde beelden: Ja zeg – stom kieken - nu dachten we dat we een show gingen te zien krijgen - hoe je kan je nu zoiets vergeten – daar moet je een schooljuffrouw voor zijn om zoiets te vergeten – ze komt repeteren en vergeet haar tekst... enz.)

ANS: Ja zeg, ik moet aan zoveel denken!

MAGDA: Maar zonder tekst kunnen we toch niet repeteren.

ANS: We kunnen al eens oefenen op de theatrale gebaren. Kom, zet de maskers op. En qua tekst... tja, improviseer maar wat.

MAGDA: Je bedoelt dat we maar iets uit ons botten moeten slagen.

ANS: Juist. En jouw toon lag al goed. Want jij bent de brutale, volkse slavin. Dat geldt ook voor jou, René. Jij bent de held die geen blad voor de mond neemt. En denk er aan! Grote gebaren!

(Ans, René en Magda zetten de maskers op. De beelden gaan op bezoekersbank zitten.)

BOBBELIX: Geef hem van katoen, René! Nu heb je de kans om haar eens in te peperen!

MAXIMA: Je moet haar niet sparen!

AGRIPPINA: Spuw al je gal maar uit!

NERO: Maak ze met de grond gelijk!

CLAUDIUS: *(maakt het "duim omlaag" gebaar)*

ANS: Zijn we klaar?

MAGDA: *(acteert met grootse gebaren)* Wat dacht je, Madame Toertjes, dat een vloerhostess niet rap kon zijn?

(gejuich van de beelden)

ANS : *(met theatrale gebaren)* Zou je mij "keizerlijke hoogheid" willen noemen, asjeblijft?

MAGDA: Maar allee. Dat is nu toch om “u ne floere aap” te schijten”. Ze hoort niet graag “Madame Toertjes”. Ik moet “keizerlijke hoogheid” zeggen. Wat moet ik nu doen, Renatus?

RENE: (*giechelt*) Euh... wel, Magdalena. Je kan misschien eens proberen met “doorluchtige dragonder”.

ANS: Jouw gebaren zijn te klein, René. Je moet grotere gebaren maken.

NERO: Wacht, ik zal helpen. (*dirigeert van hier af René's ledematen alsof hij een ledenpop is*)

RENE: Wel Magdalena, je kan misschien eens proberen met “doorluchtige dragonder”?

MAGDA: Dat is nog te proper voor zo'n kakmadame.

ANS: (*acteert*) Onbeschaamd gepeupel! Weten jullie wel tegen wie jullie praten? Ik ben de keizerin!

MAGDA: Ja, die van Sjakkamakka zeker.

RENE: (*proestend*) Ze hebt geen kop om keizerin te zijn. Ze heeft een te groot bakkes.

(*gejuich van beelden*)

MAGDA: Zullen we ze meepakken? Dan gaan we er mee golf spelen. Naast zo'n “hole” kan je moeilijk naast slaan, hè.

RENE: Goed. Pak jij haar van voor? Dan pak ik haar van achter.

, (*Magda en René hebben plezier, gejoel van beelden*)

MAGDA: Ik denk niet dat ze graag meegaat, Renatus. Kijk eens! Godmiljaar! Haar lip hangt halfstok.

RENE: Niks van aantrekken, Magdalena. Geef maar van katoen! Die pretentieuze Trien hangt al lang mijn sjokkedeizen uit.

MAGDA: Zwijg stil, joh! Ik heb zo het schijt aan dat mens, dat ik stront te kort kom.

RENE: (*proest het uit*)

ANS: (*niet geacteerd*) Nu gaan jullie wel wat te ver.

MAGDA: Blaf tegen de maan, piskous! Je hebt hier niets te ruttentutten.

ANS: (*niet geacteerd*) Zo spreekt je niet tegen een keizerin.

RENE: Ho! Hare majesteit wordt kribbig. Wat is 't? Kan je er niet tegen dat het klootjesvolk vuilbekkend de waarheid zegt? Dan moet je thuis blijven. Want de taal in de Romeinse straatjes is plat, madame. Heel plat!

MAGDA: Zo plat als een verse koeienstront.

ANS: *(met gebaren)* Ik pik jullie beledigingen niet meer. Jullie zijn te ver gegaan! Veel te ver! En dat laat ik niet ongestraft! Of jullie bieden jullie excuses aan, of ik ga mijn beklag doen bij jullie meester. *(ijsbeert hoofs over het toneel)*

MAGDA: Dat moet ze eens durven zie, de appelflap! Dan geef ik ze een trek in hare living dat haar meubels er scheef van staan!

(De beelden scanderen: "pootje lap, pootje lap, pootje lap..." René geeft er gehoor aan, Ans valt languit op de grond, Magda, René en de beelden hebben plezier. René en Magda doen maskers af en geven een 'high five')

ANS: *(krabbelt recht)* Bon. Voor een eerste repetitie volstaat dit wel. De gebaren waren goed en aan brutaliteit geen gebrek. Ik bezorg jullie de tekst en die leren jullie tegen morgen van buiten.

MAGDA: Mogen we niet improviseren? Dat vond ik nu juist zo plezant!

ANS: Dat heb ik gemerkt.

RENE: Moet er nog gerepeteerd worden? Of zijn we rond?

ANS: Nee, nee. Er is nog heel wat te doen. Maar ik ga eerst mijn handen wassen. De vloer was niet al te proper. *(af naar toiletten)*

MAGDA: Ze moest toch eens kunnen natrappen, hè.

RENE: Trek het je niet aan. Ik heb me al kostelijk geamuseerd. 't Is lang geleden dat ik zo gelachen heb.

MAGDA: Ik had beloofd dat ik je zou helpen, hè.

RENE: En dat heb je fantastisch gedaan. Je was geweldig! *(guitig)* Viswijf!

MAGDA: Jij ook. Schobbejak!

(Beelden scanderen: Kussen! Kussen! Kussen! Magda en René kussen.)

RENE: Help je me seffens ook nog? Het ergste moet nog komen.

MAGDA: Oei! Er moet toch niemand vermoord worden.

NERO: Oh, maar dat doen wij wel. Daar zijn we goed in. Nietwaar, make?

RENE: Ik moest voor de apotheose zorgen. En ik heb niks voorbereid.

MAGDA: Met andere woorden: we moeten weer improviseren.

RENE: Ik vrees van wel.

MAGDA: Maar daar zijn wij toch goed in! Wat wou je doen.

RENE: Een Romeins eetfestijn. Maar ik heb geen eten.

MAXIMA: Bobbelix?

BOBBELIX: Hola Pola! Ik kan wel koken, maar op vijf minuten een feest ineens flansen, Dat gaat niet, hoor.

MAGDA: Ik weet het! Ik ga frieten halen! 't Moet nu toch nog gene grand chic zijn, hè. 't Is maar repetitie. Dan heb je toch al iets om op tafel te zetten.

RENE: Frieten! Dat is een schit-te-rend idee! Magda, je bent een schat!

MAGDA: Jouw schat, toch?

RENE: Mijn schat.

BOBBELIX : Niet te veel flodderen, hè mannekens. Er moet eten op tafel komen.

MAGDA: Hoeveel frieten moet ik meebrengen?

RENE: ... Acht.

MAGDA: Acht? We zijn maar met drie.

RENE: O ja... Vier dan. 'k Heb grote honger. En sausjes. Een stuk of zes verschillende. De Romeinen aten nogal dikwijls bedorven dingen. En om de vieze smaak wat te camoufleren gebruikten ze veel sausjes.

MAGDA: Heb je borden en bestek?

RENE: *(terwijl hij het alarmsysteem afsluit en daarna de vitrinekast opent)* Borden en bekers vind ik wel hier in de kast. En bestek hebben we niet nodig. De Romeinen aten met hun tien geboden. Maar breng wel papieren servetjes mee. Dat hadden de Romeinen ook, stoffen servetten dan, om hun vettige vingers af te kuisen. En... wijn! Zou je ook nog twee flessen wijn kunnen meebrengen?

MAGDA: Rood of wit?

RENE: Doe maar van elk een.

MAGDA: Dat is het?

RENE: Ik denk het wel. O nee, wacht! *(geeft zilveren schotel)* Doe de frieten hier maar op. Dat presenteert mooier.

MAGDA: Ok. Tot seffens! *(kust René op de wang, af)*

CLAUDIUS: Wat zijn f.frieten, René?

RENE: Ha, dat is het lekkerste gerecht dat onze keuken te bieden heeft. Een gastronomische heerlijkheid. Tot ver over de landsgrenzen geëerd en geprezen.

BOBBELIX: Mogen wij mee-eten?

RENE: Zodra Ans er uit gebonjourd is, mogen jullie de overschot opeten.

MAXIMA: Met andere woorden: hoe rapper ze weg is, hoe rapper we aan tafel kunnen.

CLAUDIUS: *(tot Agrippina)* Werk aan d.de winkel, schat.

MAXIMA: Als hier iemand een complete eliminatie kan verzinnen, ben jij het Agrippina.

RENE: Alsjeblieft Agrippina. Help me! Verzin iets om dat mens buiten te kegelen. En als je dan toch bezig bent, blaas die les van volgende week ook op. Figuurlijk dan wel. Ik zie er zo tegenaan! Mijn maag krimpt ineen als ik er aan denk.

BOBBELIX: Dan moet je er iets aan doen, eh moeke. Want anders kan onze vriend geen frieten eten.

AGRIPPINA: Goed, ik zal er over nadenken.

RENE: Dank u! Dank u wel!

(Agrippina loopt op de achtergrond na te denken)

NERO: Heb je ambiance voorzien, René? Als wij feesten treden er gewoonlijk artiesten op: zangers, dansers, acrobaten, jongleurs.

RENE: Oei! Daar heb ik niet aan gedacht.

ANS: *(op)* Sorry voor het oponthoud... Waar is onze slavin?

RENE: Die is attributen gaan halen voor de apotheose.

ANS: Ah! Heb je een apotheose uitgewerkt? Ik ben benieuwd.

RENE: *(terzijde)* Ik ook. *(tot Ans)* Wou jij voor de apotheose nog iets doen?

ANS: Ja. Na het toneeltje wil ik de leerlingen gezelschapsspellen laten spelen. Dingen die de Romeinse ook al speelden, zoals: schaakspel, damspel, domino, bikkelen.

RENE: Dat zullen de Nintendo, Playstation en Xbox spelers zeker leuk vinden.

ANS: Doe niet zo sarcastisch. Het is onze taak om de jeugd kennis bij te brengen.

RENE: Jouw taak. Niet de mijne.

ANS: En wat is jouw taak dan wel? Luilekker in een museum zitten tot jij en je historische kennis in staat van ontbinding zijn?

RENE: Als de mensen uitleg vragen, geef ik met alle plezier toelichting.

ANS: Wel, dat is exact wat jij na de gezelschapsspellen gaat doen. Ik heb een vragenlijst opgesteld voor een interview tussen de keizerin en een plebejer. En jij mag al die vragen beantwoorden.

RENE: Je maakt het jezelf wel gemakkelijk.

ANS: (*boos*) Weet jij wel hoeveel uren ik al in dit project gestoken heb? Maanden heb ik er al mijn vrije tijd aan opgeofferd.

RENE: Eigen schuld, dikke bult. Je had in je vrije tijd beter wat boeken gelezen. Dan had je geweten dat de meningen over Agrippina tegenwoordig genuanceerder zijn.

ANS: (*woedend*) Ga jij me vertellen wat ik met mijn vrije tijd moet doen? Dan zal ik je eens vertellen wat jij met jouw betaalde tijd gaat doen! Jij gaat nu, keurig en zonder weerstand, 30 vragen beantwoorden. Of ik rapporteer jouw onwil bij de directrice. Heb je dat begrepen?

RENE: Het antwoord op de eerste vraag is: ja.

AGRIPPINA: Ik weet het! Ik weet hoe we het moeten doen!

(Ans neemt nijdig haar tablet. Terwijl ze het document zoekt, vergaderen de beelden.)

AGRIPPINA: Is het jullie ook opgevallen dat ze haar zelfbeheersing verliest als ze zich aangevallen voelt?

CLAUDIUS: D.daarstraks ook, b.bij het Romeins t.toneel, t.toen....

AGRIPPINA: Claudius lieverd, zwijg even. Anders krijg ik mijn strategie niet op tijd uitgelegd.

AGRIPPINA: Dat is een typische reactie van een betweter. Want wat willen betweters?

MAXIMA: Altijd gelijk hebben?

AGRIPPINA: Zij willen winnen. In alles willen en zullen zij winnen!

BOBBELIX: Heb jij daar zo lang moeten over nadenken? Dat wist ik al lang.

AGRIPPINA: Ik heb DE manier gevonden om haar op haar bek te laten gaan.

NERO: We doen pootje lap!

AGRIPPINA: Daarnet, toen René haar zo gevat van antwoord diende, wist ik het.

Gedaan met de onderdanigheid! Van nu af krijgt ze lik op stuk. Met andere

woorden: wat ze ook zegt of vraagt, René moet haar kleineren, haar zo grof en onbeschoft mogelijk antwoorden.

MAXIMA: Gaat het dan niet erger worden dan het al is?

AGRIPPINA: Dat maakt haar kwaad, dan verliest ze haar zelfbeheersing en doet ze domme dingen. En dan is René baas van de situatie.

NERO: Is het niet gemakkelijker om er een paar flessen wijn in te kappen? Dan doe je er ook mee wat je wil.

ANS: René! Kom hier zitten!

MAXIMA: Probeer het maar, René. Blijven ja-knikken haalt ook niets uit.

BOBBELIX: De beuk er in, joh!

NERO: Ik zal souffleren!

ANS: De machthebbers van Rome hebben “brood en spelen” ingevoerd om het arme volk te sussen. Waren de mensen dan zo arm?

RENE: Ze hadden geen nagel om aan hun gat te krabben.

ANS: Kan je daar niet wat meer over vertellen?

RENE: Ja.

ANS: Maar je doet het niet?

RENE: Nee.

ANS: Waarom niet?

RENE: Weten jouw leerlingen nog niet dat de meerderheid van de Romeinse bevolking straatarm was?

ANS: Dat weten ze natuurlijk al wel, maar...

RENE: Dus jij komt naar hier, met heel jouw bende, om aan de suppoost van een historisch museum iets te vragen dat jullie allemaal al weten? Hoe stom is dat? Wat is jouw IQ? Zestig?

AGRIPPINA: Brutaler! Grover!

NERO: Vraag eens hoeveel zaad ze heeft moeten slikken om zo stom te zijn.

RENE: *(proest het uit)* Hoeveel... *(lacht)* Hoeveel... *(komt niet meer bij)*

ANS: Als jij denkt dat je van mijn les een lolletje kan maken, ben je er naast, stukske suppoost! Ik laat me door jou niet intimideren. Antwoord op mijn vragen of ik haal de directrice er bij!

AGRIPPINA: Ze wordt kwaad! Yes, yes! Doe er nog schepje bovenop!

RENE: Ben jij altijd zo'n ambetant mens of zit jouw tampon niet juist?

ANS: Dat doet de deur dicht!

(Als Ans wil vertrekken Magda op met poetskar waarop frieten en wijn)

MAGDA: Allemaal klaar voor de apotheose?

ANS: Wat is dat?

MAGDA: Ken jij geen frieten?

RENE: De apotheose wordt een Romeins feestmaal.

ANS: Met frieten? Maar dat is een anachronisme van hier tot in Tokio! De Romeinen kenden geen frieten!

RENE: Dat is waar, maar voor kamelenpoten en apensmoeltjes is er geen budget en zouden jouw leerlingen hun neus optrekken. De frieten zijn representatief voor een gastronomische diner.

ANS: 't Ziet er wel lekkere friet uit.

BOBBELIX: *(bij frieten)* Raar spul. Maar 't ruikt wel goed.

ANS: Goed, we zullen doorgaan met de apotheose. Maar over ons interview is het laatste woord nog niet gezegd.

MAGDA: Zullen we de tafel klaar zetten?

RENE: Ok. We maken drie ligbanken.

(Ans, Magda en René maken van de bezoekersbankjes 3 ligbanken en 1 tafeltje.)

MAXIMA: René krijgt haar wel kwaad. Maar ze bolt het niet af.

AGRIPPINA: Dat is het moeilijke aan psychologische manipulaties. Je weet nooit wanneer de emmer zal overlopen.

CLAUDIUS: 't Zal seffens wel b.beteren. Zijn liefje zal er w.wel een schepje b.bovenop doen.

NERO: En wij zijn er ook nog, eh Bobbelix? Wij zorgen voor de straffe uitspraken. Want wij gaan haar toch alles niet laten opeten, hè?

BOBBELIX: Maar man, mijn betonmolen gaat nog nooit zo hard gedraaid hebben. Komaan, René! Jouw troepen staan klaar, hoor!

CLAUDIUS: T.ten aanval!

(René neemt borden en bekers uit de etalagekast, Magda dekt de tafel en opent de flessen wijn.)

ANS: Wat doe jij nu?

RENE: Eetgerief pakken. Of wil je van de vloer eten?

ANS: Je gaat die waardevolle, antieke vondsten toch niet gebruiken om uit te eten?

RENE: Allee. De juffrouw heeft weer niet opgelet. Jij bezoekt een museum ook alleen maar om er intelligent uit te zien, zeker? *(laat onderkant van kom zien)* Wat staat hier op?

ANS: Villeroy en Boch?

RENE: De dato 1976. En wat staat hier *(in de kast)* op dat plaatje? "Replica." Zie je 't staan? "Replica van Romeins bord." Ik zou je kunnen uitleggen hoe dat komt, maar ik vertik het. Ga nog maar wat slijmen bij de directrice, die zal je met alle plezier over onze schrale subsidies vertellen. En ga nu liggen... We gaan eten. *(tot Magda)* Giet jij de wijn in... slavinneke?

ANS: Je gaat tijdens je dienst toch geen wijn drinken! Dat is een ernstig plichtsverzuim met onmiddellijk ontslag als gevolg.

RENE: Och mens, zaag zo niet! Jij maakt meer kapot dan wijn kan goedmaken. Giet maar in, Magda.

ANS: Jij moet me niet, hè?

BOBBELIX: Wacht! Ik heb een goed antwoord: "Ik hou van de zee, ik hou van de rotsen, maar als ik jou zie moet ik kotsen."

RENE: *(lacht)*

ANS: Lach maar! Het lachen zal je wel vergaan als ik aan de directrice rapporteer dat jij op je werk alcohol drinkt.

MAGDA: Dat moet je eens riskeren, kakmadame! Dat gaat je beste dag niet zijn!

ANS: Kijk eens aan! Een collegiale kuisvrouw! Jij denkt toch niet dat je me kan intimideren. Daar ben je niet clever genoeg voor, hoor.

MAGDA: Voor een onderwijzeres heb jij heel weinig mensenkennis. *(giet wijn over Ans' kop)*

ANS: *(springt op)* Gij godverdomd kreng! Mijn haar! Mijn toga! Zelfs mijn schoenen zijn zeiknat! Dat laat ik zo niet! *(grijpt tweede fles wijn, stapt dreigend naar Magda)* Dat zet ik je betaald, valse teef!

MAGDA: Kom maar als je durft. Ik heb een zwarte gordel.

CLAUDIUS: (*rent naar schild, roept*) Schildpadf.formatie! Schildpadformatie!

(Nero en Claudius nemen beiden een schild, rennen naar Magda. Met de Romeinse schildpadformatie ⁷ beschermen ze Magda tegen Ans' aanval.)

RENE: Lady's! De frieten worden koud. En de show gaat beginnen.

ANS: Welke show?

RENE: Bij een Romeins feestmaal hoort show. Voor een lerares Geschiedenis weet jij toch niet veel, hoor.

ANS: Ik ga me eerst omkleden. Ik plak.

RENE: Allee vooruit! Binnen twee minuten terug of geen show. 't Is bijna middagpauze. En IK offer geen vrije tijd op voor onnozele schoolprojecten.
(*Ans af*)

AGRIPPINA: Wat doe je nu! Je danst naar haar pijpen! Zo krijgen we haar nooit buiten!

RENE: Magda, wil je even naar de zaal van Galliërs gaan? Ik zou me willen omkleden.

MAGDA: Maar René, voor mij hoef je je niet te schamen, hoor. Nu toch niet meer!

RENE: 't Is voor een verrassing. Ik roep wel als ik klaar ben.

MAGDA: Ok. (*af*)

MAXIMA: Vanwaar die plotse ommezwaai, René? Agrippina heeft gelijk, hoor. Door braaf in het gareel te lopen geraak je haar nooit kwijt.

RENE: Agrippina's plan was goed. Heel goed zelfs. Maar zo'n psychologische slag duurt te lang. Ik heb een ander plan: een korte-metten-plan. Ik geef het je op een briefje: dat lukt!

CLAUDIUS: Een b.briefje?

RENE: Op een officiële papyrusrol.

CLAUDIUS: Ah!

NERO: Wat ga je doen?

RENE: Geen tijd om het uit te leggen. Mag ik van jou je laurierkrans, je harp en je toga?

NERO: Moet ik weer in négligé! Ja zeg!

AGRIPPINA: Doe niet zo preuts. Jij deed niets liever dan naakt rondlopen.

⁷ Voorbeelden van deze Romeinse gevechtsformatie: zie "schildpadformatie" op Google afbeeldingen.

NERO: Dat was om te provoceren, ma. Jong gastje, hormonen... Je kent dat wel.

(Nero geeft het gevraagde aan René, René verkleedt zich als Nero)

BOBBELIX: Nu we toch moeten wachten. Mag ik eens van die frieten proeven,
René?

RENE: Doe maar!

MAXIMA: Ik wil ook proeven!

BOBBELIX: Dedju da's lekker!

(Agrippina en Claudius en Nero gaan ook proeven.)

NERO: Godenspijs!

BOBBELIX: En die sausjes! Man, man, man! Ik ben eeuwen te vroeg geboren.

(René, intussen omgekleed, laat Magda binnen)

MAGDA: O René! Wat zie je er knap uit!

RENE: *(gekscheert)* Toch altijd?

MAGDA: Ja, maar met die kleren toch nog knapper.

RENE: We hebben niet veel tijd meer, Magda. Ans kan ieder moment binnenkomen.

Dit is mijn ultieme poging om van dat mens vanaf te geraken, zodat we
eindelijk tijd hebben voor ons beiden. Ik verstop me hiernaast. Als Ans binnen
is, wil je me dan aankondigen als: René, de artistieke keizer? Wil je dat doen?

MAGDA: Je moest al weg zijn.

*(René af. Magda gaat aan tafel aanliggen en pikt samen met de beelden
frietjes. Eventueel muzikaal interludium: Friet met mayonaise/Johnny Hoes.
Dan Ans op.)*

ANS: Wel? Waar zit hij nu?

MAGDA: Je moet zo ongeduldig niet zijn. Ga zitten!

MAXIMA: *(bidt)* Lieve Vesta, godin van de huiselijke haard en van de eendracht, laat
dit goed aflopen.

MAGDA: Geëerd publiek. Graag jullie aandacht voor René, de artistieke keizer.

(Applaus. Muziek voor karaoke: Arrivederci Hans van Laura Lynn)

RENE: *(op)* En zwaaien met de handjes! Waar zijn die handjes!

(zingt solo)

Arrivederci Ans!

Dit is je laatste kans!

Pak nu je bullen bijeen,

En laat ons alleen

Ja, dit is je laatste kans!

Arrivederci Ans

Voor jou geen bloem noch krans

Je bent een blok aan ons been

Please laat ons alleen

Oh, arrivederci Ans

(gesproken strofe)

Bye bye Ans! Trap het maar af.

Geef jouw les maar in de klas.

Want Magda en ik doen niet meer mee.

wij pakken congé... congé payé!

RENE, MAGDA, BEELDEN: *(zingen)* Arrivederci Ans!

Dit is je laatste kans!

Pak nu je bullen bijeen,

En laat ons alleen

Ja, dit is je laatste kans!

Arrivederci Ans

Voor jou geen bloem noch krans

Je bent een blok aan ons been

Please laat ons alleen

Oh, arrivederci Ans

RENE: Voor het geval je het niet mocht begrepen hebben: daar is de deur!

ANS: Je wil mij hier weg?

RENE: Alleluia! Ze heeft het gesnapt!

MAGDA: Allee hop! Deur uit!

ANS: Ho maar zo gaat de vlieger niet op! Ik ga regelrecht naar de directrice.

RENE: Doe maar. Ga er flemen, flikflooiën, gal uitspuwen; bedelf haar onder jouw geslijm. Het kan me niet schelen. Als jij maar verdwijnt.

MAGDA: Vooruit! Ga maar roddelen! Al haalt dat niks uit. Jouw slaafjes zijn niet meer ter beschikking. En daar kan de directrice niks aan doen.

(De beelden scanderen: "Weg met Ans! Weg met Ans!" Ans neemt woedend haar spullen, af. Gejuich van de beelden. Magda en René omhelzen elkaar.)

MAGDA: Wel Renatus! Dat heb jij goed gedaan!

RENE: Jij ook, Magdalena.

MAGDA: Gaan wij echt op vakantie? *(René knikt "ja")* Waar naartoe?

RENE: *(tot de beelden)* Naar Rome, schat. Naar Rome, waar de geschiedenis je leert dat het leven boeiend wordt, als je nieuwe dingen toelaat. *(tot Nero)* Ik heb nog een verrassing voor jou.

NERO en MAGDA: Voor mij?

RENE: *(guitige glimlach)* Ja.

(René trekt aan koord (cfr. begin 2de bedrijf). Rozenblaadjes (of roze confetti) dwarrelen neer.)

MAGDA: Oh René! Hoe romantisch!

NERO: *(loopt met open armen als in weldoende regen, door de rozenblaadjes)*
Rozenblaadjes! René je bent een schat!

(Magda en René kussen, dan beiden af terwijl René, zonder omkijken, de beelden nawuift.)

DE BEELDEN: Ave René!

EINDE